

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/108/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116206096
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1116206096.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: C. A. , narodený dňa X.X.XXXX, trvale bytom A., N. S. č. XX, zastúpený JUDr. Jozefom Madejom, advokátom, Bratislava, Laurinská č. 3, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, Bratislava, Račianska ul. č. 71, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 28. decembra 2017, č.k. 25 C 35/2016-359, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 28. decembra 2017, č.k. 25 C 35/2016-359, vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu majetkovej škody vo výške 672,10 € a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.087,20 €, **p o t v r d z u j e** s tým, že žalovaný je povinný splniť svoju povinnosť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo dňa 28.12.2017, č.k. 25 C 35/2016-359, I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej škody vo výške 672,10 € a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.087,20 €, všetko spolu do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalobu vo zvyšku zamietol; III. žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 21.3.2016, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému náhrady majetkovej škody, a to skutočnej škody a ušlého zisku spolu vo výške 86.758,53 € a nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- € podľa § 8 ods. 5 písm. c/ zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že nezákonná väzba mu bola uložená v trestnom konaní vedenom Okresnou prokuratúrou Bratislava IV pod sp.zn. 1 Pv 784/12 a Okresným súdom Bratislava IV. pod sp.zn. OTp 206/2012. Dňa 5.10.2012 bolo Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Bratislava IV, odbor kriminálnej polície, vydané uznesenie o začatí trestného stíhania, č. ČVS: ORP-XXX/X-OVK-BX-XXXX a súčasne aj vznesené obvinenie proti nemu za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona. Ako obvinený bol v súlade s uznesením Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 7.10.2012, č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) OTp 206/2012, vzatý do väzby s tým, že väzba začala plynúť momentom obmedzenia jeho osobnej slobody, t.j. dňom 4.10.2012 o 03,30 hod.; jeho obhajca o rozhodovaní o väzbe nebol upovedomený. Podal proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ zo dňa 5.10.2012, č. ČVS: ORP-XXX/X-OVK-BX-XXXX, prostredníctvom svojho obhajcu v zákonnej lehote sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6.11.2012, sp.zn. 3 Tpo 91/2012. Dňa 3.12.2012 podal cestou svojho obhajcu dovolanie voči uzneseniu krajského súdu a zároveň žiadosť o prepustenie z väzby, zrušenie obvinenia a zastavenie trestného stíhania. Žiadosť o prepustenie z väzby, zrušenie obvinenia a zastavenie trestného stíhania bola uznesením krajského súdu

zamietnutá, preto podal dňa 4.3.2013 prostredníctvom svojho právneho zástupcu opätovne žiadosť o prepustenie z väzby, zrušenie obvinenia a zastavenie trestného stíhania. Na základe tejto žiadosti bol dňa 8.3.2013 Okresnou prokuratúrou Bratislava IV vydaný príkaz na jeho prepustenie z väzby na slobodu (č.k. 1 Pv 784/12-53). Následne dňa 27.5.2013 prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava IV vydala uznesenie, ktorým bola vec postúpená Obvodnému úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože výsledky prípravného konania ukázali, že nešlo o trestný čin. Jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podaná dňa 11.8.2015 na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktorá ju postúpila Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky ako príslušnému orgánu, bola posúdená ako nedôvodná. Ďalej uviedol, že mu v rámci trestného konania bolo odňaté právo na obhajobu, bol obmedzený na osobnej slobode v rozpore so zákonom a samotné dôvody väzby nikdy neexistovali. Dňa 7.10.2012 v čase o 18,30 hod. bolo uznesením Okresného súdu Bratislava IV. rozhodnuté, že príslušný súd ho ako vtedy obvineného, berie do väzby, ale v čase rozhodovania o jeho vzatí do väzby už márne uplynula maximálna možná doba na obmedzenie jeho osobnej slobody v zmysle § 73 ods. 5 Trestného poriadku. Ako obvinený bol obmedzený na osobnej slobode dňa 4.10.2012 o 03,30 hod., preto mal byť bezodkladne prepustený na slobodu. Zo strany príslušného súdu a orgánov činných v trestnom konaní došlo k odopretiu jeho práva na obhajcu, keďže v čase rozhodovania o väzbe mal zvoleného právneho zástupcu, ktorý však nebol upovedomený o rozhodovaní o vzatí do väzby svojho klienta. Príslušný súd odôvodnil uznesenie o jeho vzatí do väzby ustanovením § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, teda že bude naďalej pokračovať v agresívnom správaní voči svojej družke a deťom a vyhrážky aj zrealizuje. Vo svojej výpovedi zo dňa 5.10.2012 tvrdil, že aby nedošlo k stretom s poškodenou, bude dočasne bývať u svojho brata. Poškodená spolu s deťmi už v tom čase nebývala na adrese spoločného bydliska s ním, pretože jeho rodinní príslušníci vymenili zámky na byte v jeho vlastníctve a poškodená nemohla tento byt opätovne využívať. Ako reálnu hrozbu považoval príslušný súd aj skutočnosť, že je vlastníkom strelných zbraní, avšak všetky jeho strelné zbrane spolu so strelivom boli príslušníkmi policajného zboru zaistené. Tieto skutočnosti opakovane zdôraznil už v sťažnosti zo dňa 22.10.2012 s tým, že dôvody väzby neexistujú. Znalec ustanovený v trestnom konaní na základe jeho psychologického vyšetrenia skonštatoval, že jeho cieľom nie je ublížiť druhému, že údajná poškodená má sklon k agresívnemu, resp. direktívnemu správaniu, pričom z jej povahy vyplýva, že udalosti vnímala dramatickejšie ako sa stali. Väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, na základe ktorého bol vzatý do väzby nikdy neexistoval a tak nie je možné, aby si vzatie do väzby spôsobil sám. V súvislosti s pobytom vo väzbe nemohol efektívne komunikovať so sociálnou a zdravotnou poisťovňou, mobilnými operátormi, poskytovateľmi internetových služieb či plynárenskou spoločnosťou, čím mu vznikli nedoplatky a zbytočné dlhy, ktoré vyústili do exekúcie. Počas jeho väzby prišlo k odcudzeniu elektroniky a drahých cenností z jeho bytu, išlo najmä o zberateľské mince z bieleho a žltého kovu, notebook zn. ASUS s inštalačným CD a programovacími káblami. Pod tlakom urýchlenej potreby finančných prostriedkov bol nútený byť predat', a to výrazne pod cenu. Skutočnú škodu, ktorú si v konaní uplatnil predstavuje: pokuta Daňového úradu zo dňa 7.3.2014, č. XXXXXXXX/X/XXXXXX/XX/Tat, vo výške 30,- €; poplatok za opätovné zapojenie distribúcie elektry do odberného miesta vo výške 54,49 €; platby za zásielky posielané do ústavu na výkon väzby prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. vo výške 12,80 € a 4,- €; poplatky za osvedčenie pravosti podpisu vo výške 4,78 €; poplatok za upomienky Slovanet vo výške 4,- €; poplatok za porušenie povinnosti Slovanet vo výške 283,35 €; poplatok za odpojenie Orange Slovensko, a.s. vo výške 19,90 €; poplatok za upomienku Slovanet 2 x vo výške 1,- €; poplatok za znovupripojenie po omeškani platby Orange Slovensko, a.s. vo výške 19,94 €; poplatok za odpojenie Orange Slovensko, a.s. vo výške 3,98 €; poplatok za upomienku Orange Slovensko, a.s. vo výške 1,33 €; trovy súdneho konania protistrany za vymáhanie nedoplatku za nájomné - BYTY, s.r.o., Janotova 14-16, Bratislava vo výške 6,60 € (kolok) a 266,88 € (trovy právneho zastúpenia); škoda spojená s nevýhodným predajom bytu vo výške 30.500,- €; notebook zn. ASUS čiernej farby s inštalačným CD a programovacími káblami vo výške 300,- €; programovací prevodník vo výške 70,- €; mince, pamätné ceniny vo výške 6.000,- €; nedoplatok úhrad spojených s užívaním bytu vo výške 250,05 €; všetko spolu vo výške 37.965,92 €. Žalobca ďalej dôvodil, že následkom väzby došlo k zmareniu výkonu viacerých dohodnutých prác a utrpela jeho dobrá povest' seriózneho podnikateľa, čo spôsobilo stratu príjmu z podnikania. V dôsledku nezákonnej väzby nemohol vykonávať podnikateľskú činnosť, čím nedošlo k rozmnoženiu majetkových hodnôt, aj keď sa to dalo očakávať vzhľadom na existenciu zákaziek a pravidelný chod vecí. K strate zisku prišlo v týchto konkrétnych prípadoch: a/ uzatvoril dňa 5.12.2011 s vlastníkmi bytov a nebytových priestorov F. X-XX, zastúpených správcom BYTOKOMPLET-D, s.r.o., so sídlom Bratislava, K. č. XX, zmluvu o dielo č. XX/XX/XXXX na dodávku a inštaláciu vstupného bezkontaktného elektronického prístupového systému BES. Dodávka a inštalácia bola rozdelená do troch etáp, pričom prvú a druhú etapu ukončil, tretiu etapu poskytovania služieb,

konkrétne vchody č.5 a č.9 na základe ponuky č.XXNAXXXX v hodnote 4.684,38 € nemohol z dôvodu vzatia do väzby uskutočniť, uplatnený ušlý zisk predstavuje sumu 4.684,38 €; b/ prijal elektronickú objednávku od vlastníkov bytov domu v Bratislave, W. K. č. XX, č. XX zo dňa 31.10.2012 na neodkladnú realizáciu diela - kamerový systém, DVR + 2 x kamera - štandardná kvalita, nočné videnie, v hodnote 1.056,83 €. Predmetné dielo nemohol z dôvodu nezákonnej väzby vykonať, prišiel o tento príjem vo výške 1.056,83 €; c/ prijal dňa 22.10.2012 elektronickú objednávku od J. K., A., F. č. X-XX, na opravu zámku v hodnote 100,- €. Predmetné dielo nemohol z dôvodu nezákonnej väzby vykonať, prišiel o tento príjem vo výške 100,- €; d/ mal uzavretú paušálnu dohodu s P. B. na práce a opravy v obytnom dome v hodnote 30,- €. Počas väzby bolo potrebné opraviť svetlo na základe elektronickej objednávky zo dňa 12.10.2012 a vyhotoviť kľúč na základe objednávky zo dňa 10.10.2012. Taktiež mal na základe elektronickej objednávky zo dňa 3.10.2012 osadiť menovky. Z dôvodu nezákonnej väzby nemohol práce vykonať, prišiel o príjem vo výške 3 x 30,- €; e/ uzavrel dňa 26.7.2012 so Slovenským národným múzeom, Múzeum Červený kameň, Častá zmluvu o dielo č. B.-V.-J.-XXXX na dodanie tovaru s montážou pri obnove kamerového systému v hodnote 2.861,40 €, ale nemohol z dôvodu nezákonnej väzby zrealizovať zazmluvnené dielo, ušiel mu príjem vo výške 2.861,40 €; f/ uzavrel so spoločnosťou Summer house s.r.o, zmluvu, predmetom ktorej bolo zhotovenie elektroinštalácie na rekreačnej chate v hodnote 40.000,- €, z dôvodu nezákonnej väzby nemohol práce vykonať, prišiel o príjem vo výške 40.000,- €. Uplatnil si aj náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel v dôsledku nezákonnej väzby, ktorú odôvodňoval tým, že k jeho zaisteniu došlo dňa 4.10.2012 priamo v jeho obydli, čo mali možnosť sledovať aj ostatní obyvatelia paneláku, ktorí ho a aj jeho rodinných príslušníkov osobne poznajú. Po prepustení z väzby zaznamenal zmeny správania svojho okolia k jeho osobe, začal byť terčom posmeškov a osočovaní. Bola pre neho po prepustení z väzby traumatická aj bežná návšteva miestnych potravín, kde si na neho ukazovali prstom a odmietali ho obslúžiť. Tento zásah mu spôsobil apatiu, smútok a dlhodobý psychický stres. Samotný nezákonný pobyt vo väzbe, ktorý trval 5 mesiacov a 4 dni, vnímal veľmi intenzívne, keď neoprávnený pobyt vo väzbe považuje za vážny zásah do svojej osobnej slobody a práva na pokojný súkromný život, Obzvlášť nepríjemné bolo, že išlo o uzavretú väzbu, kde mal počas 24 hodín iba hodinovú prestávku na prechádzku. Stres z väzobného prostredia sa jednak nepriaznivo odrazil na jeho psychickom stave, ale mal aj vplyv na pretrhnutie sociálnych väzieb. Po prepustení z väzby na slobodu sa dlhšiu dobu zajakával a bol utiahnutý, nemal záujem komunikovať ani s priateľmi, mal problém zaradiť sa do bežného života a dodnes cíti duševnú nepohodu. Najhoršie pociťoval narušenie svojho vzťahu s maloletým synom P., nakoľko počas pobytu vo väzbe nemal možnosť vidieť svojho syna, ani s ním komunikovať, či podieľať sa akýmkoľvek spôsobom na jeho výchove a živote. Zmeškal aj stužkovú slávnosť svojej dcéry B., M. a mnohé rodinné oslavy, čím prišiel o možnosť stretnúť sa s blízkymi a vytvoriť si tak cenné spomienky. V tomto štádiu už nemožno uskutočniť zadosťučinenie iba ospravedlnením zo strany orgánov konajúcich v mene štátu, ale je na mieste tiež náhrada nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatnil vo výške 10.000,- €.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, skutkový stav mal zistený vykonaným dokazovaním, a to oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a ďalším obsahom spisového materiálu. Vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva PZ Bratislava IV, odbor kriminálnej polície, uznesením, č. ČVS: ORP-XXX/X-OVK-BX-XXXX, zo dňa 5.10.2012, začal trestného stíhanie a súčasne stíhal žalobcu ako obvineného za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona, pretože mal za odôvodnený záver, že obvinený C. A. od presne nezisteného obdobia roku 2007 až doposiaľ v spoločnej domácnosti v byte v Bratislave, na M. č. XXXX/XX, fyzicky a psychicky týra nevlastného syna F. B., narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom A., M. č. XXXX/XX, prevažne tým spôsobom, že ho napáda v priemere jedenkrát týždenne tak, že pravou rukou ho udiera do oblasti hlavy, rúk a chrbta, pričom keď sa schúli na zem, tak ho jeden až trikrát kope do sedacej časti a chrbta nohou, vulgárne mu nadáva, čím mu spôsobuje modriny na rôznych častiach tela a otlačenie rúk na jeho tvári, ďalej od presne nezisteného obdobia roku 2009 až doposiaľ v predmetnom byte fyzicky a psychicky týra P. A., narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom A., M. č. XXXX/XX, prevažne tým spôsobom, že ho napáda jedenkrát až trikrát týždenne tak, že pravou rukou ho udiera do tvárovej a sedacej oblasti, pričom mu spôsobuje odtlačenie rúk na jeho tvári, pričom obe deti núti v závislosti od jeho nálad alebo kvôli rôznym maličkostiam, ktorými mu deti nevyhovujú, aby sa postavili tvárou k vchodovým dverám s vystretými rukami v priemere dva až trikrát do týždňa po dobu zhruba 1, 2 hodín, ďalej v posledných dvoch rokoch psychicky týra aj svoju družku B. B., narodená dňa XX.X.XXXX, trvale bytom A., M. č. XXXX/XX, prevažne tým spôsobom, že ju ponižuje, nakoľko jej vulgárne pred deťmi nadáva, núti ju upratovať veci, ktoré predtým rozhádza, vyhráža sa jej fyzickou likvidáciou v prípade, keď sa mu zmieni, že ho chce opustiť slovami, že ju zabije a vyvráždí jej celú rodinu, pričom F. sa taktiež vyhráža fyzickou likvidáciou v prípade, ak ho v niečom neuposlúchne, obvinený taktiež tri až štyrikrát mesačne zakazuje

členom tejto rodiny opúšťať bez jeho dovolenia byt, prijímať návštevy, pričom ich príchody a odchody monitoruje prostredníctvom nainštalovaných kamerových systémov v byte a v bytovom dome, taktiež v priemere raz za mesiac odmieta B. B. dávať peniaze na zabezpečenie stravy, menovanú núti, aby v priemere 2 až 3 hodiny v jeho prítomnosti s ním sedela v obývačke a pozerala televíziu, inak pustí tak nahlas televíziu, že nikto v domácnosti nemôže spať, pričom obvinený je držiteľom deviatich strelných zbraní, ktoré má v legálnej držbe uschované v predmetnom byte, vyvolávajúc takto svojim konaním u B. B. obavu o svoj život a zdravie ako aj jej detí, strach a stres a spôsobujúc takto poškodenej B. B. a jej deťom fyzické a psychické utrpenie, pričom toto jeho konanie vygradovalo dňa 4.10.2012 v čase okolo 02,10 hod., kedy obvinený v spoločnej domácnosti v byte v A., na M. č. XXXX/XX potom, čo s ním odmietla mať pohlavný styk jej začal verbálne, hlasito vulgárne nadávať, pričom zatiaľ čo ona sedela a on stál, tak ju ľavou rukou chytil za golier trička smerom hore a druhou pravou rukou ju chytil za krk a vyhrážal sa jej počas uvedeného incidentu fyzickou likvidáciou. Na základe návrhu Okresnej prokuratúry Bratislava IV zo dňa 5.10.2012 rozhodol Okresný súd Bratislava IV. uznesením zo dňa 7.10.2012, sp.zn. OŤp 206/2012 o vzatí žalobcu do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku z dôvodu, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo hrozil. Proti uzneseniu o vzatí do väzby podal žalobca prostredníctvom svojho obhajcu včas sťažnosť, ktorú Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 6.11.2012, sp.zn. 3 Tpo 91/2012, ako nedôvodnú zamietol. Príkazom prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava IV zo dňa 8.3.2013, sp.zn. 1 Pv 784/12, bol žalobca prepustený z väzby na slobodu, pretože pominuli dôvody väzby. Okresná prokuratúra Bratislava IV uznesením zo dňa 27.5.2013, sp.zn. 1 Pv 784/12, postúpila vec trestného stíhania obvineného žalobcu Obvodnému úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože výsledky prípravného konania ukázali, že nejde o trestný čin, ale o skutok, ktorý by mohol tento príslušný orgán prejednať ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1991 Zb. o priestupkoch. Rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy zo dňa 19.6.2014, č. OU-BA-Y ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.8.2014 v spojení s rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, odbor opravných prostriedkov zo dňa 11.8.2014, č. OU-BA-Y bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 70,- €.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 8 ods. 5, ods. 6 písm. a/, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, ods. 4, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, dôvodiac čiastočnou dôvodnosťou žaloby. Uviedol, že žalobca si žalobou uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- € za nezákonnú väzbu a nárok na náhradu skutočnej škody a ušlého zisku vo výške 86.758,53 €, ktorá mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s nezákonnou väzbou. Žalovaný namietal, že si žalobca väzbu zavinil sám, keď spáchal skutok, ktorý sa mu kládol za vinu a až následne bol tento skutok posúdený ako skutok, ktorý nenapĺňa znaky trestného činu, ale mohol byť a bol posúdený ako priestupok, preto mu žiaden zo žalobou uplatnených nárokov nevznikol a ďalej namietal, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania kumulatívnej existencie podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú mu nezákonným rozhodnutím, keď nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani nároku na náhradu škody v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Žalovaný považoval žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za odporujúci dobrým mravom, pretože k spáchaniu skutku žalobcom prišlo, aj keď tento nebolo možné kvalifikovať ako trestný čin, išlo len o priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 22.6.2017 začal odvodzovať svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nielen od uznesenia o vzatí do väzby, ale aj od uznesenia o vznesení obvinenia. Žalovaný vo vzťahu k nároku žalobcu uplatnenému z titulu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia vzniesol námietku premlčania a namietal, že o predbežné prerokovanie tohto nároku v súlade s § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. žalobca nikdy príslušný orgán nepožiadala, hoci ide o obligatórnu podmienku, ktorej splnenie musí predchádzať uplatneniu nároku pred súdom, pričom vychádzal zo skutočnosti, že žalobca si väzbu zavinil sám, pretože skutok ktorý sa mu kládol za vinu spáchal, aj keď sa následným vyšetrovaním preukázalo, že tento nie je trestným činom a bol posúdený ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu a videl zavinenie väzby žalobcom v spáchaní skutku, ktorý sa mu pôvodne kládol za vinu ako trestný čin. Poukázal na ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré predstavuje výnimku z objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonnou väzbou, nevznikne nárok na náhradu škody tomu, kto si väzbu zavinil sám. Prvoinštančný súd k otázke zavinenia si väzby obvineným poukázal na vyjadrenie bývalého Najvyššieho súdu ČSSR v správe o účinnosti zákona č. 58/1969 Sb. prejednanej a

schválenej plénum dňa 30.11.1977, sp.zn. Plsf 3/77, v ktorom konštatoval, že aj keď zákon len príkladom uvádza, ktoré konanie obvineného treba považovať za zavinenie väzby (napr. pokus o útek), rozhodne vždy predpokladá určité konkrétne konanie obvineného, ktorým dal príčinu na uvalenie väzby. To znamená, že podľa úpravy vzatia do väzby a jej trvania zakotvenej v Trestnom poriadku bude tu zákonný dôvod väzby, keď v zmysle ustanovenia § 67 Trestného poriadku bude tu skutočnosť, ktorá odôvodňuje obavu, že obvinený napr. ujde alebo že bude pokračovať v trestnej činnosti alebo že bude pôsobiť na svedkov a podobne. Pre vylúčenie nároku na odškodnenie za väzbu malo by však byť preukázané aj určité konanie obvineného, napr. pôsobenie na znalca, zastrašovanie svedkov, odstraňovanie dôkazov a podobne, ktorým dal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia, lebo len v takomto prípade možno hovoriť o tom, že obvinený mal vinu na uvalení väzby. Nemožno preto jednoznačne vidieť zavinenie na uvalení väzby len v tom, že okresný prokurátor zdôvodnil vzatie do väzby konštatovaním, že išlo napr. o osobu niekoľkokrát súdne trestanú pre majetkové a iné delikty a vzhľadom na osobu páchatel'a je nebezpečenstvo, že by mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu a trestu a že je tu dôvodná obava, že by mohol i naďalej pokračovať v páchaní trestnej činnosti obdobnej povahy. Tieto závery bývalého najvyššieho súdu sú relevantnými aj pri platnosti a účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. Dospel k záveru, že neexistuje dôvod na liberáciu štátu zo zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože výklad zavinenia si väzby obvineným by mal byť uskutočnený reštriktívne tak, aby neznamenal vo svojej podstate poprenie úmyslu zákonodarcu založiť zodpovednosť štátu aj za zákonné rozhodnutie o väzbe. Pod zavinením si väzby sa má na mysli konanie obvineného, ktorým dáva príčinu na vzatie do väzby, ktoré ale nespočíva v skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, pretože tu by nikdy nemohla nastúpiť zodpovednosť štátu za škodu. Zo samotného správania sa osoby, ktoré spravanie orgány činné v trestnom konaní kvalifikujú ako spáchanie skutku naplňujúceho znaky trestného činu, nemožno usudzovať na naplnenie liberáčnej podmienky zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, spočívajúcej v zavinení si väzby poškodenou osobou. Zavinenie žalobcu na väzbe nie je možné vidieť v tom, že sa dopustil skutku, pre ktorý bol stíhaný, ktorý ako bolo neskôr zistené, nebol trestným činom, nenaplnil znaky trestného činu. Opačným výkladom by každé právom dovolené konanie, ktoré orgány činné v trestnom konaní nesprávne vyhodnotia ako skutok naplňujúci znaky trestného činu, zakladalo väzobný dôvod a liberovalo štát zo zodpovednosti za škodu, teda došlo by k liberácii zo zodpovednosti za škodu v každom jednotlivom prípade oslobodenia spod obžaloby, zastavenia trestného stíhania alebo postúpenia veci inému orgánu (v tomto prípade Okresnému úradu Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy na prejednanie priestupku). Nejde o to, či sa obvinený dopustil, aj keď zavinenie skutku, ktorým vyvolal podozrenie zo spáchania trestného činu, ale o to, či svojim iným alebo ďalším konaním ovplyvnil postup orgánov činných v trestnom konaní tak, že bez takéhoto jeho konania by k návrhu na vzatie do väzby obvineného neprišlo. Žalovaný však žiadne takéto konanie žalobcu, ktorým by žalobca ovplyvnil postup orgánov činných v trestnom konaní tak, že bez takéhoto jeho konania by k podaniu návrhu na vzatie do väzby neprišlo, netvrdil, ani nepreukázal. Nestotožnil sa s námietkou žalovaného, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím nie je možné žalobcovi priznať, pretože tento nárok bol žalobcom uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko Ústava Slovenskej republiky vo svojom článku 46 ods. 3, ods. 4 stanovuje právo každého na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom s tým, že podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Týmto zákonom upravujúcim podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu je výlučne zákon č. 514/2003 Z.z. Aj keď citovaný zákon odkazuje vo svojom § 25 ods. 1 na subsidiárne použitie Občianskeho zákonníka, vždy sa primárne pri uplatnení nároku na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) jedná o vzťah medzi jednotlivcom a štátom, ktorý vzniká v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu štátu pri výkone verejnej moci, t.j. v rámci výkonu zvrchovaného oprávnenia štátu. Z tohto dôvodu je neadekvátne analogicky posudzovať pravidlá všeobecnej úpravy zodpovednosti za škodu obsiahnutej v Občianskom zákonníku a pravidlami, ktorými sa riadi zodpovednosť štátu za škodu podľa špeciálneho zákona č. 514/2003 Z.z. Poukázal na znenie § 17 citovaného zákona, podľa ktorého sa v prípade vzniku nemajetkovej ujmy v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci uhrádza jednotlivcovi za túto ujmu, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu aj nemajetková ujma v peniazoch. S prihliadnutím na uvedené mal za to, že zákon č. 514/2003 Z.z. stanovil vlastné a úplné podmienky, za splnenia ktorých štát zodpovedá za nemajetkovú ujmu vzniknutú v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu a stanovil tiež pravidlá poskytnutia zadosťučinenia a formu zadosťučinenia. Nárok na náhradu nemajetkovej, ktorý vznikol podľa zákona č. 514/2003 Z.z. potom nie je možné zamietnuť s odkazom na § 3 Občianskeho zákonníka. Hodnoty obdobné tým, ktoré sa dovodujú aplikáciou § 3

Občianskeho zákonníka sú obsiahnuté v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a je možné zisťovať rozsah nemajetkovej ujmy výlučne podľa týchto pravidiel. Pokiaľ ide o žalobcom dodatočne uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý mu mal vzniknúť v dôsledku nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania, žalovaný namietal, že žalobca nepožiadaval o predbežné prerokovanie tohto nároku podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca neuniesol v konaní dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu, že o predbežné prerokovanie náhrady nemajetkovej ujmy odvodenej od uznesenia o začatí trestného stíhania, ktoré považoval za nezákonné, požiadaval príslušný orgán štátu. Podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody považuje za materiálnu podmienku uplatnenia si tohto nároku poškodeným voči štátu súdnou cestou. Podľa § 16 ods. 4, veta druhá zákona č. 514/2003 Z.z. môže totiž poškodený pri uplatnení nároku na súde požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Okrem nedostatku žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia o začatí trestného stíhania, žalobca žiadnym spôsobom nešpecifikoval v akej časti ním uplatnenej nemajetkovej ujmy v celkovej výške 10.000,- € si tento nárok uplatnil z titulu nezákonného rozhodnutia o začatí trestného stíhania. Nakoniec aj v takomto prípade platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nezákonného rozhodnutia, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad tohto rozhodnutia, jeho vplyvu, následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena účastníkom konania. Ústavný súd Slovenskej republiky (II. ÚS 467/08) konštatoval, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Tie sú zakotvené práve v zákone č. 514/2003 Z.z. a ich existenciu žalobca v konaní nepreukázal, keď nepreukázal dopad nezákonného rozhodnutia (uznesenia o začatí trestného stíhania) na jednotlivé sféry života, a to nielenže v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno, ale ani neposkytol skutkové tvrdenia o tých okolnostiach, z ktorých by bolo možné dovodiť negatívny dopad vedenia trestného stíhania na jeho život, z dôvodu ktorého nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia o začatí trestného stíhania nepriznal. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ako zodpovednosti objektívnej, je súčasné, t.j. kumulatívne splnenie troch podmienok: 1. existencia nezákonného rozhodnutia, 2. existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. existencia nemajetkovej ujmy a 3. príčinná súvislosť medzi škodou, resp. nemajetkovou ujmovou a nezákonným rozhodnutím. Nároky žalobcu na náhradu skutočnej škody a ušlého zisku uplatnené v celkovej výške 86.758,53 € považoval, s výnimkou nároku na náhradu ušlého zisku vo výške 672,10 € za nedôvodné, preto žalobu žalobcu v tejto časti zamietol. V konkrétnosti si žalobca ako to vyplýva z jeho skutkových tvrdení, uplatnil v súvislosti s vykonanou väzbou nárok na náhradu ušlého zisku vo výške 4.684,38 € (položka časti b. riadok 1. žaloby) a uviedol, že dňa 5.12.2011 uzatvoril s vlastníkami bytov a nebytových priestorov v Bratislave, na F. ulici vchody č. X-XX zmluvu o dielo č. XX/XX/XXXX na inštaláciu vstupného bezkontaktného elektronického prístupového systému BES. Dodávka a inštalácia systému boli rozdelené do troch etáp, pričom dve prvé etapy ukončil, ale tretiu etapu v hodnote 4.684,38 € nemohol z dôvodu väzobného stíhania ukončiť. Z uvedenej zmluvy o dielo zistil, že jej predmetom bola dodávka a inštalácia vstupného bezkontaktného elektronického prístupového systému BES v Bratislave, na F. č. X-XX, v celkovej cene podľa jednotlivých ponúk č. XNAXXXXX, č. XNAXXXXX a č. XNAXXXXX s tým, že cena diela bola dohodnutá vo výške 1.4947,55 € bez DPH a 1.7937,05 € s DPH. Medzi stranami bol dohodnutý termín začatia realizácie diela do troch pracovných dní od pripísania sumy zo zálohovej faktúry na účet žalobcu ako zhotoviteľa a termín uvedenia diela do prevádzky do siedmich pracovných dní po dodaní a namontovaní brán, do ktorých bude systém montovaný. Žalobca si uplatnil ušlý zisk, ktorý mal spočívať v zmarení príjmu z tretej etapy realizácie diela vo vchodoch č. 5, 9 v sume 4.684,36 € s DPH. Súd prvej inštancie poukázal na to, že ušlý zisk je ujmovou spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa prejavuje stratou očakávaného prínosu (výnosu). Náhradu ušlého zisku je však možné určiť len ako rozdiel medzi predpokladaným výnosom z obchodu a nákladmi, ktoré bolo potrebné vynaložiť na jeho dosiahnutie. V tomto prípade, ako vyplýva z obsahu ponuky č. XNAXXXXX a zo zmluvy o dielo, mal žalovaný (pravdepodobne žalobca, poznámka odvolacieho súdu) realizovať dodávku a realizáciu prístupového systému, súčasťou realizácie diela bola aj dodávka brán a elektrický prístupový systém v sume 4.684,36 € s DPH, ktorú mal žalobca obdržať za tretiu etapu realizácie prác, bola zahrnutá aj cena materiálu (brány, káble....),

inštalčných prác a aj jeho zisk. Žalobca ale z tejto sumy neodpočítal náklady (materiálové a režijné), teda tie ktoré by musel vynaložiť na zhotovenie diela v rozsahu jeho tretej etapy realizácie, pričom si uplatnil ako ušlý zisk celú rozpočtovanú sumu tretej etapy realizácie diela. Táto však nepredstavuje práve z uvedených dôvodov v celej svojej výške zisk žalobcu, keď nie je možné ustáliť v akej výške by tento zisk predstavovala, t.j. sumu v celej žalobcom uplatnenej výške nebolo možné posúdiť ako dôvodnú, avšak pri nedostatku ďalších skutkových tvrdení nemohol preskúmať v akej výške by bol nárok žalobcu dôvodný. Okrem toho v zmluve nie je dohodnutý termín plnenia a splnenia diela konkrétnym časovým obdobím, z dôvodu ktorého nie je možné podľa obsahu zmluvy dospieť k záveru, že žalobca skutočne prišiel o zákazku, nakoľko totiž mohol podľa zmluvy plniť a dodať dielo aj potom, čo bol z väzby prepustený, avšak nikdy netvrdil, že by objednávateľ od zmluvy odstúpil alebo inak túto ukončil. Ušlý zisk predpokladá definitívnu stratu ušlého majetkového prínosu, nielen oddialenie možnosti jeho získania a žalobca nepreukázal ani tú skutočnosť, že definitívne predmetnú zákazku v príčinnej súvislosti s väzbou stratil. Na základe uvedeného žalobcovi ním uplatnený čiastkový nárok titulom ušlého zisku vo výške 4.684,38 € nepriznal. Ďalej si žalobca uplatnil titulom ušlého zisku sumu 1.056,83 € a 100,- € (položka časti b. riadok 2., 3. žaloby) dôvodiac tým, že prostredníctvom emailu prijal objednávky od vlastníkov bytov v bytovom dome v Bratislave, W. kríži č. XX a č. XX (objednávka zo dňa 31.10.2012) na neodkladnú realizáciu kamerového systému, DVR + 2 x kamera v štandardnej kvalite a na nočné videnie v hodnote 1.056,83 € a od vlastníkov bytov v A., na F. č. X - XX (objednávka zo dňa 22.10.2012) na opravu zámku v hodnote 100,- €. Žiadnu z týchto objednávok nemohol v príčinnej súvislosti s väzobným stíhaním zrealizovať. Z listinných dokladov predložených žalobcom (č.l. 83 spisu zistil, že vlastníci bytov bytového domu v A., W. kríži č. XX a č. XX si prostredníctvom správcovskej spoločnosti objednali neodkladnú realizáciu diela, predmetom ktorého malo byť dodanie dvoch kamier v štandardnej kvalite na nočné videnie podľa cenovej ponuky zo dňa 20.9.2012 a inštaláciu kamerového systému s navrhovanou cenou diela vo výške 1.056,83 €; objednávka zasielaná v elektronickej forme bola adresovaná žalobcovi a odoslaná dňa 31.10.2012. Dodal, že ušlý zisk je ujmu spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedôjde v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt napriek tomu, že s ohľadom na pravidelný beh vecí sa takéto rozmnoženie majetkových hodnôt dalo očakávať. Nepostačuje pritom len pravdepodobnosť zvýšenia majetkového stavu v budúcnosti, ale musí byť naisto dané a v tomto smere je dôkazné bremeno na poškodenom, teda žalobcovi, že pri pravidelnom behu vecí, mohol žalobca dôvodne očakávať rozmnoženie svojho majetku.. Strata nároku na zaplatenie dohodnutej odmeny zo zmluvy o dielo, v dôsledku nemožnosti splniť svoje zmluvné záväzky, môže samozrejme predstavovať ušlý zisk, ale na druhej strane ušlý zisk nemôže predstavovať len zmarenie zamýšľaného zárobkového zámeru, alebo prísľub možného zárobku, ak nie je takýto majetkový prínos podložený existujúcimi okolnosťami, z ktorých možno usudzovať, že ak by nenastala škodná udalosť (v tomto prípade väzba žalobcu) zamýšľaný zisk by žalobca skutočne dosiahol. Žalobca by preukázal dôvodnosť svojho nároku len vtedy, ak by tvrdil a preukázal, že s vlastníkami bytov uzatvoril konkrétnu zmluvu, predmetom ktorej by bola realizácia kamerového systému, keďže iba preukázal doručenie objednávky, t.j. návrh na uzatvorenie zmluvy zo strany objednávateľa, nie jej akceptáciu, pričom objednávka bola žalobcovi doručená elektronicke v období, keď bol väzobne stíhaný. V tomto prípade nebolo naisto dané, že by žalobca, nebyť väzobného stíhania, objednávku vlastníkov bytov aj akceptoval za podmienok uvedených v objednávke a navyše aj v tomto prípade by ušlý zisk predstavoval len čiastku, ktorú by žalobca za obvyklých okolností z daného obchodu získal s prihliadnutím na náklady potrebné a vynaložené na dosiahnutie tohto zisku. Keďže malo ísť o dodanie a inštaláciu kamier, žalobca by musel nevyhnutne vynaložiť minimálne náklady na obstaranie kamier, ktoré by sa stali predmetom inštalácie. Žalobca nielenže neuniesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania ušlého zisku, ktorý by nebol len hypoteticky tvrdenou možnosťou prínosu jeho majetkových hodnôt, ale v tomto smere si nesplnil ani svoju povinnosť tvrdenia, pričom netvrdil, že by na základe objednávky uzatvoril s vlastníkami bytov zmluvu o dielo, takže netvrdil také skutkové okolnosti, z ktorých by mohol dovodiť realnosť obchodu a nepovažovať tento obchod len za hypotetický a potom aj následne považovať žalobcom uplatnený nárok za nárok na náhradu hypotetického ušlého zisku a nie skutočného ušlého zisku. Žalobca ani netvrdil a nepreukázal také skutkové okolnosti, na základe ktorých by mohol ustáliť výšku ušlého zisku z predmetného obchodu, ak by tento posúdil ako reálny a nie hypotetický. Ušlý zisk totiž nemohla predstavovať celá odmena za dielo, pretože táto zahŕňala aj obstaranie kamier, ktoré bolo potrebné následne inštalovať, teda minimálne náklady na obstaranie kamier by bolo potrebné zo sumy 1.056,83 € odpočítať; v tomto smere žalobca neposkytol žiadne skutkové tvrdenia. K ďalšej elektronickej objednávke vlastníkov bytov v bytovom dome v A., na F. č. X-XX (č.l. 84 spisu) vo vzťahu k nedôvodnosti nároku žalobcu odkázal na rovnaké dôvody uvádzané a vysvetlené vo vzťahu k ním uplatnenému nároku na náhradu ušlého zisku vo výške 1.056,83 €. Dodal, že v tomto prípade nie je

vôbec zrejme ako žalobca dospel k záveru, že mu v súvislosti s vykonanou väzbou ušiel zisk práve vo výške 100,- €, pretože z predložených listinných dokladov žalobcu, a to emailovej správy zo dňa 22.10.2012 a dňa 31.10.2012 nevyplýva nielenže cena diela, ale ani objednávka akýchkoľvek prác alebo dodávok. Obsahom elektronickej správy je iba konštatovanie o nefunkčnosti zámku na kontajnerovom stojisku, na ktorý upozornili vlastníci bytov v bytovom dome. Z uvedeného môže rovnako dovodiť, že sa jednalo o reklamáciu skôr žalobcom vykonaného diela a hypotetický záver o objednaní si vykonania diela u žalobcu z listín ním predložených nevyplýva. Navyiac už vôbec z obsahu listín nevyplýva ním tvrdená výška zisku 100,- €. V smere preukázania svojho nároku na náhradu ušlého zisku vo výške 100,- € žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, a preto posúdil tento jeho nárok ako nedôvodný. Žalobca si ďalej uplatnil náhradu ušlého zisku vo výške 3 x 30,- € (položka časti b. riadok 4., 5., 6. žaloby), že mal s P. B. uzatvorenú dohodu na práce a opravy v obytnom dome paušálne v hodnote 30,- €, že počas jeho väzby bolo na základe emailových objednávok zo dňa 12.10.2012, dňa 3.10.2012 a dňa 10.10.2012 potrebné vyhotoviť kľúč, osadiť menovky a opraviť svetlo; nemohol tieto práce zrealizovať, keďže v tom čase bola jeho sloboda obmedzená väzbou. Z obsahu elektronických správ predložených žalobcom zistil doručenie objednávok žalobcovi od P. B. na vyhotovenie kľúčov, inštalovanie menoviek na bytoch a opravu svetla. Žalobca však nepreukázal existenciu tvrdenej dohody, ktorá mu mala zakladať paušálnu odmenu pri každom realizovanom výkone vo výške 30,- € a tak sa stotožnil s námietkami žalovaného a z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcom, uplatnený nárok na náhradu ušlého zisku vo výške 90,- € (3 x 30,- €) žalobcovi nepriznal. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na náhradu ušlého zisku vo výške 2.861,40 € (položka časti b. riadok 7 žaloby), ktorý odôvodnil tým, že uzatvoril dňa 26.7.2012 so Slovenským národným múzeom, Múzeum Červený kameň, zmluvu o dielo č. B.-V.-J.-XXXX na dodanie tovaru s montážou - obnova kamerového systému v hodnote 2.861,40 €, ktorú z dôvodu nezákonnej väzby nemohol splniť dôvodil, že zo žalobcom predloženej zmluvy o dielo č. B.-V.-J.-XXXX (č.l. 77 spisu) zistil, že ide o koncept zmluvy, keď táto nebola žiadnou zo strán zmluvy podpísaná. Žalobca však súčasne predložil ponuku č. XXNAXXXXX adresovanú Slovenskému národnému múzeu, Múzeum Červený kameň, na dodávku kamery, napájacieho zdroja, montáž a demontáž kamery a náklady na cestu do miesta plnenia spolu vo výške 2.861,40 €, vypracovaná dňa 26.7.2012. Z vykonaného dokazovania listom z uvedeného múzea zo dňa 10.9.2012 vyplýva, že ponuka žalobcu bola akceptovaná, preto si žalobca uplatnil nárok na náhradu ušlého zisku vo výške zhodnej s dojednanou odmenou za realizáciu diela spočívajúceho v obnove kamerového systému - dodávke a inštalácii 10 ks kamier, napojenie na zdroj s montážou. Zároveň je z ponuky zrejme, že cena diela bola tvorená aj cenou 10 ks kamier spolu vo výške 1.450,- € bez DPH, cenou napájacieho zdroja vo výške 220,- € bez DPH, odmenou za realizáciu montáže a demontáže kamier spolu vo výške 672,10 € (448,10 € + 224,- €) a nákladmi na cestu k zákazníkovi mimo Bratislavu vo výške 42,40 € bez DPH. Ušlý zisk žalobcu v tomto prípade však nemôže zodpovedať dohodnutej cene diela, pretože je potrebné od nej odpočítať náklady potrebné a vynaložené na dosiahnutie tohto zisku, a to sú náklady na obstaranie kamier a napájacieho zdroja, ako aj náklady na cestu mimo Bratislavu, ktoré tým, že dielo nerealizoval ušetril. Majetkový prospech, ktorý žalobca mohol z realizovaného obchodu získať zodpovedá len odmene za montáž a demontáž kamier vo výške celkom 672,10 €. Posúdiac existenciu podmienok vzniku nároku žalobcu na náhradu škodu, mu priznal pokiaľ ide o ním uplatnený nárok na náhradu ušlého zisku vo výške 2.861,40 €, len časť tohto nároku vo výške 672,10 €, keď mal za to, že iba v tejto výške preukázal ním tvrdý nárok. V tomto prípade totiž žalobca odôvodňoval svoj nárok na ušlý zisk konkrétne dojednanou zmluvou o dielo, ktorá bola uzatvorená na základe jeho ponuky č. XXNAXXXXX a jej akceptácie Slovenským národným múzeom, Múzeum Červený kameň. K dohode o obsahu zmluvy došlo medzi účastníkmi ešte pred začatím väzobného stíhania žalobcu a následne väzobné stíhanie zmarilo realizáciu tohto diela. Žalobca tvrdil a preukázal konkrétne okolnosti, ktorých posúdením dospel k záveru, že nebyť obmedzenia jeho osobnej slobody v dôsledku väzobného stíhania, s ohľadom na pravidelný beh vecí by dosiahol rozmnoženie majetkových hodnôt zodpovedajúcich dojednanej odmene za reínštaláciu kamier vo výške 672,10 €, preto mu túto sumu titulom nárok na náhradu ušlého zisku priznal. Posledný čiastkový nárok na náhradu ušlého zisku vo výške 40.000,- € (položka časti b. riadok 8 žaloby) odôvodnil žalobca tak, že uzatvoril so spoločnosťou Summer house s.r.o. zmluvu na elektroinštaláciu - rekreačná chata v hodnote 40.000,- € a z dôvodu nezákonnej väzby nemohol vykonať službu a prišiel o tento príjem. Z obsahu vyhlásenia spoločnosti Summer house s.r.o. zistil, že spoločnosť v období november 2012 spolupracovala so žalobcom na zákazke: elektroinštalácia - rekreačná chata Q., rozpočet 3.000,- €, ktorá bola prerušená na jeseň 2012 s prihliadnutím na osobné pomery žalobcu. Spoločnosť vo vyhlásení uviedla, že so žalobcom plánovala vzájomnú spoluprácu na projekte približne v hodnote 40.000,- €. Dospel potom k záveru, že tento nárok na náhradu škody uplatnený žalobcom nie je dôvodný, keď žalobca neunesol vo vzťahu k preukázaniu

tohto nároku dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal tvrdenia o uzatvorení zmluvy, obsahom ktorej by bol jeho záväzok dodať dielo za odmenu vo výške 40.000,- €. Žalobca si uplatnil nárok z nerealizovaného podnikateľského zámeru (plánovanie vzájomnej spolupráce so spoločnosťou Summer house s.r.o.), takže nárok z hypotetického a nie konkrétneho obchodu. Žalobca nepreukázal žiadnu konkrétnu a reálnu príležitosť zhodnotenia jeho majetku v tvrdenom rozsahu 40.000,- €. Ušlý zisk nemôže predstavovať len akési zmarenie zárobkového zámeru. Ak žalobca neodôvodňoval a nepreukazoval svoj nárok na ušlý zisk konkrétnou dohodou, predmetom ktorej by bol jeho záväzok poskytnúť konkrétne plnenie a na druhej strane záväzok zaplatiť mu za poskytnuté plnenie odmenu vo výške 40.000,- €, pričom tento odôvodňoval len všeobecnými tvrdeniami o plánovaní spolupráce v budúcnosti, ktorá mala byť zmarená väzobným stíhaním, dospel k záveru, že vo vzťahu k uvedeným tvrdeniam žalobcu absentuje preukázanie reálne dosiahnuteľných okolností, z ktorých by mohol posúdiť, že nebyť obmedzenia slobody žalobcu väzbou, skutočne by tento dosiahol zisk v uplatnenej výške 40.000,- €. Takéto okolnosti však žalobca neoznačil a netvrdil, preto jeho žalobu zamietol. Poukázal na to, že ušlý zisk je stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiac sa k istote. V tomto prípade išlo len o hypotetický obchod, ktorého samotný objem bol v obsahu vyhlásenia spoločnosti Summer house s.r.o. určený len približne; súd však musí dospieť ku konkrétnej a presne vyčísľiteľnej náhrade ušlého zisku. Okrem čiastkových nárokov na náhradu ušlého zisku si žalobca uplatňoval aj čiastkové nároky na náhradu skutočnej škody v celkovej výške 37.965,92 €, ktorá mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s jeho väzobným stíhaním. Nepovažoval žiaden zo žalobcom uplatnených čiastkových nárokov na náhradu skutočnej škody za dôvodný, a preto žalobu aj v tejto časti zamietol. Uviedol, že žalobca tvrdil, že mu v súvislosti s väzbou vznikla skutočná škoda vo výške 30,- €, ktorá predstavuje pokutu od daňového úradu. Z rozhodnutia Daňového úradu Bratislava zo dňa 7.3.2014, č. XXXXXXXX/XXXXXX/XX/Tat. (č.l. 65 spisu) vyplýva, že daňový úrad uložil žalobcovi pokutu vo výške 30,- € za podanie daňového priznania k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2012 po lehote ustanovenej v zmysle § 78 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. Posledný deň lehoty na podanie daňového priznania k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2012 bol deň 25.1.2013; daňové priznanie bolo podľa odôvodnenia rozhodnutia daňového úradu skutočne predložené dňa 26.7.2013. Z plnomocenstva predloženého žalobcom (č.l. 98 spisu) spolu so žalobou zistil, že žalobca splnomocnil dňa 22.11.2012 písomným plnomocenstvom T. A., aby ho v plnom rozsahu zastupoval vo všetkých veciach týkajúcich sa bankových inštitúcií, najmä Tatra banka, a.s., ako aj na všetky právne veci týkajúce sa daňového úradu a jeho živnosti. Poukázal na to, že skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Predpokladom vzniku nároku na náhradu skutočnej škody je okrem iného aj preukázanie, že škoda vznikla a to v uplatnenej výške a preukázanie príčinnej súvislosti medzi vznikom škody, v tomto prípade väzbou žalobcu, ktorý bol obmedzený na osobnej slobode od 4.10.2012 do 8.3.2013, pričom pokuta mu bola daňovým úradom uložená pre oneskorené podanie daňového priznania, namiesto do 25.1.2013, bolo doručené daňovému úradu až 26.7.2013. Stotožnil sa s námietkou žalovaného, že nie je možné dovodiť príčinnú súvislosť medzi pokutou uloženou žalobcovi daňovým úradom a jeho väzobným stíhaním, keď žalobca bol obmedzený na svojej slobode väzbou do 8.3.2013, ale daňové priznanie podal dňa 26.7.2013, t.j. po viac ako štyroch mesiacoch po prepustení z väzby. Bez ohľadu na uvedené však má za to, že pokuta je dôsledkom nesplnenia si povinnosti splnomocnenca T. A., ktorého žalobca splnomocnil aj na konanie vo všetkých veciach týkajúcich sa daňového úradu, pričom predmetné plnomocenstvo mu bolo udelené dňa 22.11.2013, teda pred vznikom žalobcovej povinnosti podať daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty. Ak daňové priznanie nebolo podané včas a žalobcovi bola daňovým úradom uložená za jeho oneskorené podanie pokuta, prípadné zmenšenie žalobcovho majetku o sumu zodpovedajúcu zaplatenej pokute je priamym a bezprostredným následkom porušenia povinnosti splnomocnenca podať včas daňové priznanie, na ktorý úkon bol žalobcom splnomocnený a nie dôsledkom jeho väzobného stíhania. Navyše žalobca nepreukázal, že na jeho strane skutočne prišlo k zmenšeniu majetkového stavu, teda že pokutu daňovému úradu aj skutočne uhradil, t.j. nepreukázal vznik škody. Žalobca si uplatnil titulom skutočnej škody poplatky vyúčtované mu plynárenskou spoločnosťou, poskytovateľmi internetových služieb a mobilnými operátormi dôvodiac, že vo väzbe nemohol s nimi efektívne komunikovať, čím mu vznikli nedoplatky a zbytočné dlhy. V konkrétnej špecifikoval poplatok za opätovné zapojenie distribúcie elektriny do odberného miesta vo výške 54,49 €, poplatky za upomienky Slovanet vo výške 4,- €, poplatok za porušenie povinnosti Slovanet vo výške 283,35 €, poplatok za odpojenie Orange Slovensko, a.s. vo výške 19,90 €, poplatok za znovupripojenie po vymáhaní pohľadávky Orange Slovensko,

a.s. vo výške 31,82 €, poplatok za znovupripojenie po omeškaní platby Orange Slovensko, a.s. vo výške 19,94 €, poplatok za odpojenie Orange Slovensko, a.s. vo výške 3,98 €, poplatok za upomienku Orange Slovensko, a.s. vo výške 1,33 €, poplatky za upomienku Slovanet vo výške 2,- € (2 x 1,- €). Z upomienky spoločnosti Slovanet, a.s. zo dňa 11.2.2013 (č.l. 23 spisu) zistil, že vyzývala žalobcu na zaplatenie faktúry č. XXXXXXXXXX na sumu 283,35 €, splatnou dňa 24.1.2013. Z tvrdení žalobcu ani obsahu upomienky nie je možné urobiť záver o právnom základe uvedenej sumy, keď žiadnym spôsobom nepreukázal, že v tejto sume spoločnosť Slovanet, a.s. mu účtovala ním tvrdý poplatok za porušenie povinnosti. Samotná upomienka vo svojom obsahu odkazuje len na evidenciu peňažného záväzku zo zmluvného vzťahu, čo môže byť akýkoľvek poplatok za služby poskytované spoločnosťou podľa zmluvy, predovšetkým za internetové služby poskytované spoločnosťou. Okrem toho žalobca nepreukázal, že na jeho strane skutočne prišlo k zmenšeniu majetkového stavu, že aj keby išlo o pokutu ktorá by bola zapríčinená jeho väzbou, túto skutočne uhradil, takže nepreukázal vznik škody. Faktúrou č. XXXXXXXXXX (č.l. 237 spisu) vystavenou spoločnosťou Orange Slovensko, a.s. dňa 16.4.2013, bol vyúčtovaný žalobcovi poplatok za znovupripojenie po vymáhaní pohľadávky vo výške 26,5219 € vrátane DPH, (mobil. č. XXXXXXXXXX); faktúrou č. XXXXXXXXXX (č.l. 238 spisu) zo dňa 16.1.2013 bol žalobcovi vyúčtovaný poplatok za odpojenie vo výške 3,3194 € vrátane DPH (mobil.č. XXXXXXXXXX); faktúrou č. XXXXXXXXXX (č.l. 239 spisu) zo dňa 16.01.2013 bol žalobcovi vyúčtovaný poplatok za odpojenie vo výške 3,3194 € vrátane DPH (mobil. č. XXXXXXXXXX); faktúrou č. XXXXXXXXXX (č.l. 240 spisu) zo dňa 16.1.2013 bol žalobcovi vyúčtovaný poplatok za odpojenie vo výške 3,3194 € vrátane DPH (mobil. č. XXXXXXXXXX); faktúrou č. XXXXXXXXXX (č.l. 241 spisu) zo dňa 16.1.2013 bol žalobcovi vyúčtovaný poplatok za odpojenie vo výške 3,3194 € vrátane DPH (mobil. č. XXXXXXXXXX); faktúrou č. XXXXXXXXXX (č.l. 242 spisu) zo dňa 16.12.2012 bol žalobcovi vyúčtovaný poplatok za upomienku vo výške 1,33 € vrátane DPH, faktúrou č. XXXXXXXXXX (č.l. 243 spisu) zo dňa 16.11.2012 bol žalobcovi vyúčtovaný poplatok za odpojenie vo výške 3,3194 € vrátane DPH a poplatok za znovupripojenie vo výške 16,5970 € vrátane DPH (mobil. č. XXXXXXXXXX); faktúrou č. XXXXXXXXXX (č.l. 244 spisu) zo dňa 16.11.2012 bol žalobcovi vyúčtovaný poplatok za odpojenie vo výške 3,3194 € vrátane DPH a poplatok za znovupripojenie vo výške 16,5970 € vrátane DPH (mobil. č. XXXXXXXXXX), faktúrou č. XXXXXXXXXX (č.l. 245 spisu) zo dňa 16.11.2012 bol žalobcovi vyúčtovaný poplatok za odpojenie vo výške 3,3194 € vrátane DPH a poplatok za znovupripojenie vo výške 16,5970 € vrátane DPH (mobil. č. XXXXXXXXXX); faktúrou č. XXXXXXXXXX (č.l. 246 spisu) zo dňa 16.11.2012 bol žalobcovi vyúčtovaný poplatok za odpojenie vo výške 3,3194 € vrátane DPH a poplatok za znovupripojenie vo výške 16,5970 € vrátane DPH (mobil. č. XXXXXXXXXX); faktúrou č. XXXXXXXXXX (č.l. 247 zo dňa 16.11.2012 bol žalobcovi vyúčtovaný poplatok za odpojenie vo výške 3,3194 € vrátane DPH a poplatok za znovupripojenie vo výške 16,5970 € vrátane DPH (mobil. č. XXXXXXXXXX) a faktúrou č. XXXXXXXXXX (č.l. 248 spisu) zo dňa 16.10.2012 bol žalobcovi vyúčtovaný poplatok za upomienku vo výške 1,33 €. Žalobca vo vzťahu ku poplatkom účtovaným spoločnosťou Orange Slovensko, a.s. nepreukázal ako súviseli s jeho väzbou, ani právny základ uplatnenia si týchto poplatkov, teda na základe ktorých zmluvných dojednaní bola spoločnosť oprávnená uvedené poplatky mu účtovať a na základe ktorých skutkových okolností ich aj účtovala, pričom nepreukázal, že k odpojeniu a pripojeniu došlo v súvislosti s neuhradím platieb za služby mobilného operátora, ktorých splatnosť spadala do obdobia jeho väzby. Žalobca potom nepreukázal príčinnú súvislosť medzi ním tvrdou skutočnou škodou a ním vykonanou väzbou a aj, že na jeho strane skutočne prišlo k zmenšeniu majetkového stavu, že jednotlivé poplatky skutočne spoločnosť Orange Slovensko, a.s. uhradil, t.j. nepreukázal vznik škody. Faktúrami vystavenými spoločnosťou Slovanet, a.s. dňa 10.1.2013, dňa 10.12.2012 a dňa 10.11.2012 (č.l. 67, 68 a 70 spisu) boli žalobcovi účtované poplatky za upomienku vo výške 1,- €, t.j. 3 x 1,- €. Žalobca si na podklade uvedených faktúr uplatnil nárok na náhradu škody v celkovej výške 6,- € (4,- € + 1,- € + 1,- €), ale nepreukázal ako súviseli s jeho väzbou, t.j. právny základ uplatnenia si týchto poplatkov uvedenou spoločnosťou, na základe ktorých zmluvných dojednaní bola spoločnosť oprávnená uvedené poplatky mu účtovať a na základe ktorých skutkových okolností ich aj účtovala. Žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi ním tvrdou skutočnou škodou a ním vykonanou väzbou, rovnako tak, že na jeho strane skutočne prišlo k zmenšeniu majetkového stavu, že jednotlivé poplatky i skutočne spoločnosť Slovanet, a.s. uhradil, teda nepreukázal vznik škody. Žalobca ešte tvrdil škodu vo výške 6,- € titulom poplatkov za upomienky a predložil faktúry spoločnosti Slovanet, a.s., ktorými boli účtované poplatky za upomienky celkom vo výške 3,- €. Spoločnosť ZSE Energia, a.s. si uplatnila voči žalobcovi nárok na zaplatenie poplatku vo výške 54,49 € za znovupripojenie odberného miesta č. XXXXXXXXXX, ktorý mu vyúčtovala faktúrou č. XXXXXXXXXX (č.l. 64 spisu) zo dňa 20.12.2012. Žalobca si následne uplatnil nárok na náhradu skutočnej škody vo výške 54,49 €, ktorý skutkovo odôvodňoval práve vznikom povinnosti zaplatiť spoločnosti ZSE Energia, a.s., avšak vo vzťahu k poplatku nepreukázal ako tento

súvisel s jeho väzbou, nepreukázal právny základ uplatnenia si tohto poplatku uvedenej spoločnosti a na základe ktorých zmluvných dojednaní bola spoločnosť oprávnená mu uvedený poplatok účtovať a na základe ktorých skutkových okolností ich aj účtovala. Žalobca v konaní nielenže nepreukázal, že odpojenie odberného miesta ZSE Energia, a.s. bolo dôsledkom jeho väzobného stíhania, ale v tejto súvislosti neposkytol žiadne skutkové tvrdenia, takže nepreukázal príčinnú súvislosť medzi ním tvrdenou skutočnou škodou a väzobným stíhaním, ani že na jeho strane skutočne prišlo k zmenšeniu majetkového stavu, že znovupripojovací poplatok aj skutočne spoločnosti ZSE Energia, a.s. uhradil, teda nepreukázal vznik škody. K poštovým poplatkom uhradených T. A. vo výške 16,80 € (12,80 € + 4,- €) a poplatku za overenie podpisu vo výške 4,78 € uhradený Radovanom Bartovičom uviedol, že zaplatením uvedených poplatkov osobou odlišnou od žalobcu prišlo k zmenšeniu majetkového stavu nie na strane žalobcu, ale na strane T. A., takže škoda nevznikla žalobcovi ale inej osobe, preto vo vzťahu k tomuto čiastkovému nároku na náhradu škody nie je žalobca aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní. K ďalšiemu žalobcovmu nároku, a to náhrade škody spočívajúcej v úhrade trov súdneho konania protistrany za vymáhanie nedoplatku za nájomné vo výške 266,88 € ako trovy právneho zastúpenia a vo výške 6,60 € ako poplatku súd prvej inštancie dôvodil, že tento nárok je nepreskúmateľný, keďže z tvrdení žalobcu, ani predložených listinných dôkazov nie je možné zistiť, čo bolo predmetom súdneho konania, na ktorom súde bolo konanie vedené, z akého titulu a či vôbec uhradil trovy súdneho konania vo výške 266,88 € a 6,60 €. Žalobca nepredložil súdu rozsudok, ktorý by ho zaväzoval k zaplateniu trov súdneho konania vo výške, v ktorej si tieto uplatnil ako nárok na náhradu skutočnej škody. Zo žalobcom predloženej výzvy na úhradu nedoplatku pred podaním žaloby zo dňa 3.3.2015, ktorým ho spoločnosť BYTY, spol. s r.o. vyzývala na zaplatenie nedoplatku z vyúčtovania služieb za rok 2013 vo výške 245,55 €, ani z vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu v A., na M. č. XX za obdobie od 1.1.2013 do 28.2.2013 vyhotoveného spoločnosťou BYTY, spol. s r.o., ani upomienky tejto spoločnosti zo dňa 14.10.2014 na zaplatenie nedoplatku vo výške 245,55 € doručenej žalobcovi dňa 28.10.2014 (č.l. 94, 95, 97 spisu) mu nevyplýva povinnosť zaplatiť trovy súdneho konania, dokonca z uvedených listín nie je možné ani dovodiť, že voči nemu bolo nejaké súdne konanie, predmetom ktorého bolo zaplatenie nedoplatku za služby spojené s užívaním bytu, vedené. Navyiac žalobca neozrejmil ako súvisí jeho väzobné stíhanie s neuhradením nákladov spojených s užívaním bytu za rok 2013, 2014 a 2015, nakoľko práve z tohto obdobia pochádzajú výzvy a upomienka spoločnosti BYTY, spol. s r.o.. Pretože žalobca neposkytol ani skutkové tvrdenia, z ktorých by ním uplatnený čiastkový nárok na náhradu škody vo výške 266,88 € a 6,60 € vyplýval, považoval tento nárok žalobcu za nedôvodný a ním uplatnenú náhradu škody mu nepriznal. Ďalej si žalobca uplatnil nárok na náhradu skutočnej škody vo výške 30.500,- € dôvodiac, že následkom nekonečného súboja so štátnou mocou a rozrušenia obchodných vzťahov sa dostal do zlej finančnej situácie a pod tlakom urýchlenej potreby finančných prostriedkov bol nútený predať výrazne pod cenu byt, pričom svoje tvrdenia preukazoval predložením nevýhradnej zmluvy o sprostredkovaní a poskytovaní služieb súvisiacich s predajom nehnuteľnosti uzatvorenej dňa 24.4.2012 so spoločnosťou Reality holding a.s. ako sprostredkovateľom. Predmetom zmluvy bolo sprostredkovanie predaja bytu č. XX, nachádzajúceho sa na 2. poschodí bytového domu v A., M. č. XX, za kúpnu cenu 117.000,- € a dohody o sprostredkovaní predaja uzatvorenú dňa 15.9.2011 so sprostredkovateľom spoločnosťou TAJ ELITE, s.r.o., predmetom ktorej bolo sprostredkovanie predaja uvedeného bytu za predajnú cenu 120.000,- €. Kúpnu zmluvou uzatvorenou dňa 11.2.2013 so spoločnosťou SP Crown s.r.o. ako kupujúcim, previedol žalobca svoje vlastnícke právo k predmetnému bytu na kupujúceho za kúpnu cenu 86.500,- €, pričom tvrdil, že byt predal pod trhovú cenu, pretože bol v zlej finančnej situácii vyvolanej rozrušením obchodných vzťahov. Kúpna cena bytu nepochybne vyplýva z kúpnej zmluvy, zo zmluvy o sprostredkovaní vyplýva len tá skutočnosť, že žalobca mal záujem predať v apríli roku 2012 svoj byt za cenu nie nižšiu ako 117.000,- €. Skutočnosť, či by aj skutočne bolo možné žalobcov byt za túto kúpnu cenu predať, by bolo zrejmé až po uzatvorení konkrétnej kúpnej zmluvy, predmetom ktorej by bol prevod vlastníckeho práva k uvedenému bytu za kúpnu cenu 117.000,- €. Do momentu uzatvorenia kúpnej zmluvy predstavovala informácia o výške kúpnej ceny uvedená v sprostredkovateľskej zmluve len jednostranne žalobcom určenú podmienku, pri splnení ktorej mal v apríli 2012 záujem svoj byt predať. Pokiaľ porovnaním výšky kúpnej ceny bytu, za ktorú mal žalobca záujem predať byt, avšak nikdy sa za týchto podmienok predaj jeho bytu nezrealizoval a výšky kúpnej ceny dohodnutej v kúpnej zmluve, predmetom ktorej bol predaj jeho bytu kupujúcemu, dovodzuje škodu, porovnáva tak neporovnateľné skutočnosti. Žalobcom určená výška kúpnej ceny tak ako sa táto stala súčasťou podmienok sprostredkovateľskej zmluvy, nebola nikdy verifikovaná ako cena, za ktorú bolo aj reálne možné zrealizovať predaj predmetného bytu. Táto vychádzala výlučne len zo subjektívnych predstáv žalobcu, ktorý mal samozrejme pochopiteľný záujem predať svoj byt za čo najvyššiu sumu. Navyiac je porovnávaná výška kúpnej ceny bytu v rôznych časových obdobiach, a to v apríli roku 2012

(uzatvorenie sprostredkovateľskej zmluvy) a vo februári 2013 (uzatvorenie kúpnej zmluvy), čo znamená že je porovnávaná výška kúpnej ceny v rôznom čase, medzi ktorým uplynulo cca 10 mesiacov, čo však mohlo spôsobiť aj zmenu podmienok na trhu s bytmi. Jedinou a bezprostrednou príčinou, ktorá mala za následok, že žalobca zrealizoval za predaj svojho bytu sumu vo výške 86.500,- € nebolo obmedzenie jeho osobnej slobody, ale jeho dohoda o výške kúpnej ceny bytu obsiahnutá v kúpnej zmluve, ktorú uzatvoril s kupujúcim. Rokovania žalobcu s kupujúcim a predaj bytu za podmienok obsiahnutých v kúpnej zmluve, výlučne táto skutočnosť je jedinou a bezprostrednou príčinou, ktorá spôsobila žalobcom označenú ujmu, ak takáto ujma vôbec na jeho strane existuje. To súčasne znamená, že je vylúčená priama príčina vzniku žalobcom označenej ujmy iná skutočnosť. Dodal, že žalobcovi nemohla vzniknúť škoda za súčasného splnenia ostatných zákonných podmienok, tým že nepredal byt v dôsledku obmedzenia svojej osobnej slobody väzbou, keď tento nepredal v časovom úseku od 4.10.2012 do 8.3.2013, pretože po celé toto obdobie byt vlastnil a tak nemohlo prísť k zmenšeniu jeho majetkových hodnôt. Z uvedených dôvodov aj tento žalobcom uplatnený čiastkový nárok na náhradu škody považoval za nedôvodný a v tejto časti žalobu zamietol. Nakoniec žalobca tvrdil, že mu v dôsledku väzobného stíhania vznikla skutočná škoda, pretože v čase väzby boli z jeho bytu odcudzené veci, ktoré vlastnil, a to notebook zn. ASUS s inštalačným CD a programovacími káblami, programovací prevodník, mince, pamätné ceniny, všetko spolu v hodnote 6.370,- €. K tomuto nároku súd prvej inštancie konštatoval, že prípadné zmenšenie majetku žalobcu o hodnotu odcudzených vecí, nie je dôsledkom jeho väzobného stíhania, ale konania tretej osoby, ktorá uvedené veci odcudzila, za ktoré konanie však nezodpovedá štát, ale konkrétna jednotlivá fyzická osoba, nesúca následne zodpovednosť v civilnoprávnej, prípadne trestnoprávnej rovine. Medzi žalobcom tvrdenou škodou vo výške zodpovedajúcej hodnote odcudzených vecí a obmedzením jeho osobnej slobody väzbou neexistuje žiadna príčinná súvislosť, keď žalobca ani nepreukázal, že bol vlastníkom uvedených vecí, ani skutočnosť, že mu tieto veci boli odcudzené, takže nepreukázal v konaní vznik samotnej škody. K ďalšiemu nároku žalobcu na náhradu škody vo výške 100,- €, ktorá predstavuje náklady na naftu za účelom stretnutia s exekútorom, uviedol, že žalobca nepreukázal výšku škody, ani príčinnú súvislosť medzi tvrdenou škodou a nezákonnou väzbou, t.j. predpoklady vzniku nároku na náhradu škody, z dôvodu ktorého tento nárok žalobcovi nepriznal. Žalobca sa domáhal aj zaplata náhrady škody vo výške 250,05 €, ktorá mu vznikla ako nedoplatok úhrad spojených s užívaním bytu. V prípade tohto žalobcovho nároku úplne absentuje príčinná súvislosť medzi ním tvrdenou škodou a jeho väzobným stíhaním. Náklady na plnenia poskytované v súvislosti s užívaním bytu bol predsa žalobca povinný uhrádzať pred i po väzobnom stíhaní, pričom naopak v dôsledku väzby sa tieto jeho náklady mohli znížiť, nie zvýšiť. Náklady na služby poskytované v súvislosti s užívaním bytu vzniknú v súvislosti s požívaním týchto služieb a nijako nesúvisia s väzbou, preto aj v tejto časti žalobu žalobcu zamietol. Prvoinštančný súd k poslednému nároku žalobcu v súvislosti s vykonanou väzbou na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- € uviedol, že tento nárok žalobca odôvodnil tým, že samotný nezákonný pobyt vo väzbe trval 5 mesiacov a 4 dní, považuje ho za vážny zásah do svojej osobnej slobody a práva na pokojný súkromný život. Stres z väzobného prostredia sa nepriaznivo odrazil na jeho psychickom stave, po prepustení z väzby sa po dlhšiu dobu zajakával, bol utiahnutý, nemal záujem komunikovať ani s priateľmi, pričom väzba mala vplyv na pretrhnutie sociálnych väzieb, keď počas pobytu vo väzbe nemal možnosť vidieť svojho syna, ani komunikovať s ním, podieľať sa akýmkoľvek spôsobom na jeho výchove; zmeškal aj stužkovú slávnosť svojej dcéry B.. Z dôvodu väzby zameškal Vianoce a mnohé rodinné oslavy, čím prišiel o možnosť stretnúť sa s blízkymi a vytvoriť si tak cenné spomienky. Po prepustení z väzby zaznamenal zmeny správania svojho okolia k jeho osobe, stal sa terčom posmeškov a osočovaní, v obchode ho odmietali obslúžiť. Poukázal na to, že väzba predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dôsledky pre jeho osobný život, zasahuje do súkromného života jednotlivca, jeho cti a dôstojnosti a je teda spôsobilá popri porušení práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť a porušiť aj právo jednotlivca na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti a osobnej cti. Je nepochybné, že väzba realizovaná v rozpore so zákonom je spôsobilá vyvolať okrem vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy. V súvislosti so vznikom nemateriálnej ujmy, je potrebné vziať do úvahy, že túto spravidla nie je možné dokazovať, pretože ide o stav mysle poškodenej osoby a spravidla postačuje zistenie, či sú dané objektívne dôvody pre to, aby sa konkrétna osoba mohla cítiť poškodenou, teda dotknutou v tých zložkách, ktoré tvoria vo svojom súhrne nemajetkovú sféru jednotlivca. Súd prvej inštancie pri hodnotení predmetného čiastkového nároku vychádzal z výpovede žalobcu, z ktorej zistil, že pociťoval podmienky väzby ako nepopísateľné v negatívnom slova zmysle, väzba bola vykonávaná v cele o rozmeroch 4 x 2 m, v ktorej bola namiesto toalety jama, v tejto cele všetci spolu jedli, spali, vychádzka bola umožnená jedenkrát za deň na hodinu, v cele bola len studená voda, možnosť osprchovať sa bola dvakrát do týždňa len na päť minút. Vo väzbe

ho ťažila tá skutočnosť, že mu hrozí trest odňatia slobody v trvaní 9,5 až 20 rokov, čo by znamenalo, že neuvidí ísť syna do školy a nebude môcť byť prítomný na dcérinej stužkovej. Návštevy detí vo väzbe sa uskutočňovali raz za tri týždne, ale mohol sa s nimi rozprávať len cez sklo a zakaždým len 10 minút. Väzba bola pre neho psychicky náročná a od základu mu zmenila život. V dôsledku väzby stratil zákazníkov, po návrate z väzby musel začínať pracovne od nuly a dnes má len dlžoby. Prvoinštančný súd poukázal na to, že voči žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ ods. 2 písm. d/ Trestného zákona, bol obmedzený na osobnej slobode dňa 4.10.2012 a z väzby bol prepustený dňa 8.3.2013, takže väzba trvala 156 dní. Pri hodnotení následkov neoprávneného držania vo väzbe v osobnej sfére žalobcu ako poškodeného je potrebné vychádzať zo skutočností, že samotné držanie vo väzbe má z povahy veci negatívne dopady do slobody pobytu a do práva na súkromie a v tomto ohľade výkon väzby sám o sebe spôsobuje ujmu na základných právach, slobodách a dôstojnosti dotknutej osoby. Spôsobuje stres, neistotu, úzkosť, ktoré následky boli preukázané výsluchom žalobcu. Pokiaľ ide o prípadné porušenie práva žalobcu na rodinný život mal vychádzajúc z výsluchu žalobcu za preukázané, že väzba mala negatívny dopad na jeho rodinný život v oblasti rozvíjania kontaktov s deťmi. Dopady väzby do profesného života žalobcu, do jeho spoločenskej povesti a cti síce tvrdené boli, ale v konaní neboli preukázané. Vychádzajúc z vyššie uvedeného mal potom za to, že žalobca preukázal zásah a nepriaznivý dopad v súvislosti s vykonanou väzbou v jeho súkromnom a rodinnom živote a samotné konštatovanie porušenia práva sa nejaví dostatočným zadosťučinením, z dôvodu ktorého s poukazom na § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. platného a účinného do 31.12.2012, priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za každý deň väzby vo výške 26,20 €. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a § 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý i začatý deň pozbavenia osobnej slobody. Priemerná nominálna mesačná mzda v roku 2011 predstavoval sumu 786,- €. Žalobca bol väzobne obmedzený na svojej osobnej slobode od 4.10.2012 a tak bolo potrebné aplikovať v tom čase platné a účinné znenie ustanovenia § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. Aj keď po 1.1.2013 prišlo k novelizácii zákona č. 514/2003 Z.z. aj v jeho ustanovení § 17 ods. 4, ktorý následne už len obmedzoval výšku náhrady nemajetkovej ujmy, neexistoval žiaden rozumný dôvod, pre ktorý by pri nezmenených podmienkach väzby žalobcu, mu nemal priznať náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu vykonanú v roku 2013 v rovnakej výške ako bola priznaná za rok 2012, aj vzhľadom na skutočnosť, že určoval náhradu nemajetkovej ujmy len vo vzťahu dopadu väzby do práva žalobcu na osobnú slobodu a súkromie, vrátane jeho osobného a rodinného života, ktoré následky väzby na uvedené sféry života jednotlivca je možné odvodiť už len z povahy väzby ako takej. Na základe uvedeného uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy za čas väzby vo výške 4.087,20 € (26,20 € x 156 dní) a vo zvyšku uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobu ako nedôvodnú zamietol.

3.2. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, aj keď mal v spore pomerný úspech, pretože mu v súvislosti s konaním žiadne trovy nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnil.

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku I., ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu majetkovej ujmy vo výške 672,10 € a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.087,20 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, podal žalovaný včas odvolanie dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dospel k záveru, že žalobca si svoje vzatie do väzby nezavinil sám a tak nevzhladol dôvod na jeho liberáciu zo zodpovednosti štátu za škodu s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSSR zo dňa 30.11.1977, sp.zn. PlsF 3/77. On poukazuje na ustanovenie § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z., z ktorého vyplýva, že titulom rozhodnutia o väzbe je možné priznať nárok na náhradu škody osobe, proti ktorej bolo trestné stíhanie zastavené, ktorá bola oslobodená spod obžaloby, alebo vec ktorej bola postúpená inému orgánu, avšak nesmie prísť k naplneniu predpokladu uvedeného v § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z., t. j., že si osoba vzatie do väzby zavinila sama. Žalobcovi bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa OR PZ Bratislava IV zo dňa 5.10.2012, č. ČVS:ORP-XXX/X-OVK-BX-XXXX za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ ods. 2 písm. d/ Trestného zákona. Keďže na základe v tom čase vykonaného dokazovania existoval odôvodnený záver, že žalobca skutok, pre ktorý bolo voči nemu vznesené obvinenie spáchal a zároveň nakoľko sa sám počas výsluchu zo dňa 7.10.2012 pred sudkyňou Okresného súdu Bratislava IV. pre

prípravné konanie k spáchaniu skutku priznal, keď uviedol, že „svoje správanie voči poškodenej večer dňa 4.10.2012 prehnal“ a zároveň spolu s poškodenou a maloletými deťmi bývali v spoločnej domácnosti hrozilo, že bude v páchaní trestnej činnosti pokračovať, bol žalobca uznesením sudkyne pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 7.10.2012, sp.zn. OTp 206/2012 vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ zákona č. 301/2005 Z.z. Z predmetného uznesenia o vzatí žalobcu do väzby je zrejmé, že „existencia väzobných dôvodov je daná tým, že obvinený bude naďalej pokračovať v agresívnom správaní voči svojej manželke a deťom, že bude pokračovať a svoje vyhrážky zrealizuje,... vzbudzujú reálnu a dôvodnú obavu, najmä v súvislosti s tým, že obvinený sa poškodenej opakovane vyhrážal fyzickou likvidáciou celej rodiny. Obvinený, poškodená a deti byvajú v jednej domácnosti, čo tiež zvyšuje riziko možného budúceho útoku obvineného na adresu poškodenej, synov... Účel väzby nemožno v konkrétnom štádiu konania nahradiť žiadnym iným účinným opatrením.“ Danosť a opodstatnenosť väzby žalobcu bola počas jeho trestného stíhania opakovane preskúmaná aj Krajským súdom v Bratislave, ktorý uznesením zo dňa 6.11.2012, sp.zn. 3 Tpo 91/2012, zamietol sťažnosť žalobcu voči uzneseniu o jeho vzatí do väzby a následne dňa 8.1.2012 zamietol aj jeho sťažnosť proti rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava IV. o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Výsledky prípravného konania ukázali, že skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný nie je trestným činom, ale môže ísť o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom proti občianskemu spolunažívaniu, preto bola vec trestného stíhania žalobcu uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava IV zo dňa 27.5.2013, sp.zn. 1 Pv 784/12/1104 postúpená Okresnému úradu Bratislava, Odboru všeobecnej vnútornej správy, ktorý žalobcu uznal za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. a uložil mu pokutu vo výške 70,- €, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, Odborom opravných prostriedkov zo dňa 11.8.2014. Okresný úrad Bratislava v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania vyššie uvedeného priestupku konštatoval, že mal za preukázané, že žalobca svojim aktívnym a úmyselným konaním ohrozil zdravie svojej družky tým, že ju chytil za krk a mohol jej spôsobiť zranenie, použil voči nej vulgarizmy, ktoré boli v odôvodnení rozhodnutia správnym orgánom označené ako „hrubé nadávky“. Uvedeného konania sa navyše žalobca dopustil pod vplyvom alkoholu a v prítomnosti maloletej osoby, čím mohol ohroziť mravný a psychický vývoj tejto osoby, tak mal za to, že takéto správanie žalobcu sa vymyká riadnemu spolunažívaniu osôb, že odporuje normám slušného správania, za čo je žalobca povinný znášať sankciu. I keď konanie žalobcu nedosiahlo intenzitu trestného činu, k spáchaniu skutku, správnym orgánom vymedzeného ako aktívne a úmyselné konanie ohrozujúce zdravie družky žalobcu pod vplyvom alkoholu a v prítomnosti maloletej osoby, zo strany žalobcu jednoznačne a preukázateľne prišlo a nemožno súhlasiť s názorom prvoinštančného súdu, že išlo o „právom dovolené konanie.“ Z uvedených dôvodov sa domnieva, že vznesenie obvinenia žalobcovi ako aj jeho väzobné stíhanie bolo dôvodné, nakoľko v čase keď sa rozhodovalo o vzatí žalobcu do väzby, existovalo dôvodné podozrenie, že sa dopustil zločinu, ktorý sa mu kládol za vinu, k spáchaniu skutku sa pred sudkyňou pre prípravné konanie sám priznal a zároveň hrozilo, že uskutoční, resp. bude pokračovať v páchaní skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, keďže s poškodenou a maloletými deťmi žil v spoločnej domácnosti. Pre vzatie žalobcu do väzby postačoval vyšší stupeň pravdepodobnosti zo spáchania trestného činu a nebolo nevyhnutné, aby bola trestná činnosť spoľahlivo preukázaná ako v prípade podania obžaloby. K väzobnému stíhaniu žalobcu došlo na podklade v tom čase dostupnej dôkaznej situácie, ktorá odôvodňovala záver, že žalobca trestný čin, ktorý sa mu kládol za vinu spáchal. Ak teda súd prvej inštancie dospel k záveru, že zo strany žalobcu, napriek jeho priznaniu a nepochybnému preukázaniu úmyselného spáchania skutku (hoc v podobe priestupku), neprišlo k zavineniu si väzby samotným žalobcom, dopustil sa podľa nesprávneho právneho posúdenia vecí. Ďalej žalovaný uviedol, že vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vyslovil prvoinštančný súd názor o potrebe zohľadnenia ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 17 ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. pri formovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi v peniazoch, pričom on argumentoval tým, že v prípade žalobcu, ani ak by boli splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu, nie je možné dospieť k záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi v peniazoch, nakoľko v prípade žalobcu ide o také uplatňovanie práva, ktoré môže byť posudzované ako rozporné s dobrými mravmi, keďže si žalobca uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy titulom svojho väzobného stíhania, hoci k spáchaniu skutku došlo, žalobca sa k spáchaniu skutku sám priznal a bola mu za spáchanie tohto skutku v podobe priestupku proti občianskemu spolunažívaniu aj uložená sankcia s tým, že poukazoval aj na charakter priestupku, keďže žalobca pod vplyvom alkoholu poškodenú fyzicky napadol, vulgárne jej nadával za prítomnosti maloletej osoby. Súd prvej inštancie sa s jeho námietkou ohľadom uplatnenia nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v rozpore s dobrými mravmi nestotožnil, pričom sám zákon č. 514/2003 Z.z. v § 25 odkazuje na subsidiárne použitie Občianskeho zákonníka, vždy sa

pri uplatnení nároku na náhradu škody jedná primárne o vzťah medzi jednotlivcom a štátom, ktorý vzniká pri výkone verejnej moci a teda sa súdu prvej inštancie javí neadekvátne analogicky posudzovať pravidlá všeobecnej úpravy zodpovednosti za škodu obsiahnutej v Občianskom zákonníku s pravidlami špeciálneho právneho predpisu, ktorým je zákon č. 514/2003 Z.z. Podľa názoru prvoinštančného súdu zákon č. 514/2003 Z.z. obsahuje vlastné a úplné podmienky, za splnenia ktorých štát za vzniknutú škodu nesie zodpovednosť a nakoľko nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vznikol podľa zákona č. 514/2003 Z.z., nie je možné takýto nárok zamietnuť s odkazom na ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka, keďže hodnoty obdobné tým v uvedenom ustanovení zákona sú obsiahnuté v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a je možné zisťovať rozsah nemajetkovej ujmy výlučne podľa pravidiel § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Z uvedeného je potom zrejmé, že súd prvej inštancie jeho argumentáciu o potrebe posúdenia uplatneného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy z hľadiska súladu s dobrými mravmi nepovažoval za relevantnú. S uvedeným právnym posúdením sa nestotožnil a má za to, že aj v prípade nárokov uplatňovaných v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je umožnené priamo aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne § 3 ods. 1 tohto zákona. Ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. nemožno v žiadnom prípade považovať za priame pretavenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda za špeciálnu právnu úpravu, ktorá by vylučovala možnosť použitia všeobecnej právnej úpravy. V prípade rozporu uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy s dobrými mravmi by totiž nárok nemal byť priznaný vôbec (v takom prípade by nemalo byť možné priznať ani len nárok na náhradu nemajetkovej ujmy formou ospravedlnenia či konštatovania porušenia práva). Ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. pritom rieši až situáciu, kedy sa určuje náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, takže sa aplikuje až v stave, kedy súd uváži, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je pre žalobcu dostatočným zadosťučinením a celkom jednoznačne neobsahuje takú právnu úpravu, ktorá by zohľadňovala hodnoty chránené § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ktorá by umožnila zohľadniť rozpornosť výkonu práva s dobrými mravmi. Aj v prípade, ak by bolo možné akceptovať vyššie uvádzané úvahy súdu k tejto otázke (s čím zásadne nesúhlasí), zdôvodnenie súdu prvej inštancie o výlučnom použití ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. pri určovaní priznania výšky náhrady nemajetkovej ujmy a o nemožnosti aplikácie všeobecnej úpravy týkajúcej sa dobrých mravov podľa § 3 Občianskeho zákonníka považuje za nedostatočné a nepresvedčivé. V ďalších bodoch odôvodnenia rozsudku, v ktorých prvoinštančný súd riešil adekvátnosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy sa už citovaním ustanovením zákona vôbec nezaobrá a tak závery, ktoré viedli súd prvej inštancie k zamietnutiu jeho námietky o rozpore uplatneného nároku s dobrými mravmi sa v konečnom dôsledku nepretavili do rozhodovania súdu pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Uvedeným podľa jeho názoru súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces a zároveň zaťažil svoje rozhodnutie nesprávnym právnym posúdením. K nemajetkovej ujme konštatoval, že žalobca sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- € za 5 mesiacov a 4 dni väzby, keď tento svoj nárok odôvodnil tým, že v dôsledku väzby sa zmenilo správanie okolia voči nemu, v miestnych potravinách si mali na neho ukazovať prstom a mali ho odmietať obslúžiť, čo mu spôsobilo apatiu, smútok a dlhodobý psychický stres, dlhšiu dobu sa zajakával, bol utiahnutý a nemal záujem o komunikáciu s priateľmi. Väzobné stíhanie malo narušiť aj vzťah s jeho maloletým synom, mal zmeškať Vianoce, mnohé rodinné oslavy ako aj stužkovú slávnosť svojej dcéry, pričom aj samotné väzobné prostredie sa nepriaznivo odrazilo na jeho psychickom stave. Na pojednávaní vo veci konanom dňa 30.11.2017 žalobca uviedol, že návštevy detí sa uskutočňovali raz za tri týždne, mohol sa s nimi rozprávať len cez sklo a po dobu najviac 10 minút a poukázal aj na zlé životné podmienky vo väzbe. V odôvodnení napadnutého rozsudku zaujal súd prvej inštancie názor, že samotné držanie vo väzbe má z povahy veci negatívne dopady na slobodu pobytu a predstavuje zásah do práva na súkromie a v tomto ohľade výkon väzby sám o sebe spôsobuje ujmu na základných právach, slobodách a dôstojnosti dotknutej osoby. Spôsobuje stres, neistotu, úzkosť, ako aj že pri hodnotení nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vychádzal z výpovede žalobcu a mal za preukázané, že väzba mala negatívny dopad na jeho rodinný život v oblasti rozvíjania kontaktov z deťmi. On poukázal na to, že v konaní o náhradu škody i náhradu nemajetkovej ujmy zaťažuje žalobcu nielen bremeno tvrdenia, ale aj bremeno dôkazu pokiaľ ide o vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ako aj o nárokovanú výšku. Uvedený názor predpokladá aj ustanovenie § 132 ods. (neuveď, poznámka odvolacieho súdu) C.s.p. Rovnako zákon č. 514/2003 Z.z. pri priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy nezakladá prezumpciu vzniku nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie pri priznávaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcovi vychádzal len a výlučne z jeho výsluchu na poslednom pojednávaní vo veci, ale ďalšie dokazovanie ohľadom vzniku a opodstatnenosti nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vykonané nebolo. Prvoinštančný súd prevzal tvrdenia žalobcu o nevyhovujúcich podmienkach vo väzbe, pričom ich nepodrobil absolútne žiadnej konfrontácii, takže nie je zrejmé, či tvrdenia žalobcu sú pravdivé a zodpovedajú realite. Podmienky výkonu väzby sú stanovené na základe zákona č. 221/2006

Z.z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, kde sú stanovené aj rozmery cely alebo nárok na vychádzku v trvaní jednej hodiny denne a pod., čiže súd prvej inštancie podmienky výkonu väzby, ktoré zodpovedajú štandardným podmienkam podľa právnych predpisov pri priznávaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže zohľadňovať. Poukázal na bod 29. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že z výpovede žalobcu mal za preukázané, že väzba mala negatívny dopad na jeho rodinný život v oblasti rozvíjania kontaktov s deťmi. Sám žalobca uviedol, že nemohol vídať svojho syna, ani s ním komunikovať a podieľať sa na jeho výchove, k čomu dodáva, že negatívny dopad na rodinný život žalobcu a rozvrat jeho rodiny nespôsobilá väzba, ale výlučne jeho opakované nevhodné správanie, ktoré voči svojej družke za prítomnosti maloletého syna dňa 4.10.2012 malo charakter priestupku. Tvrdenia žalobcu ohľadom dopadu väzobného stíhania na jeho povest' a profesijný život súd prvej inštancie nepovažoval za preukázané. Zopakoval, že v konaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je žalobca zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy, pričom musí preukázať konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére. Pri nesplnení dôkaznej povinnosti a neunesení dôkazného bremena, hrozí stranám sporu nepriaznivé rozhodnutie vo veci samej. Vzhľadom k tomu, že žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz ohľadom vzniku nemajetkovej ujmy (okrem svojej výpovede), neunesol dôkazné bremeno dôkazu a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepreukázal. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca preukázal zásah a nepriaznivý dopad v súvislosti s vykonanou väzbou v jeho súkromnom a rodinnom živote a samotné konštatovanie porušenia práva nepovažoval za dostatočné zadosťučinenie vzhľadom na čo súd prvej inštancie poukazujúc na ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. platného a účinného do 31.12.2012 priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.087,20 €, čo predstavuje 26,20 € za deň väzby (väzobné stíhanie žalobcu trvalo 156 dní) a uviedol, že nakoľko bol žalobca vo väzbe od 4.10.2012 bolo potrebné aplikovať v tom čase platné a účinné znenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. s tým, že aj keď od 1.1.2013 prišlo k novelizácii zákona č. 514/2003 Z.z., nevidel dôvod, pre ktorý by pri nezmenených podmienkach väzby žalobcu nemal priznať žalobcovi rovnakú náhradu za väzbu vykonanú v roku 2013 akú priznal za väzbu vykonanú v roku 2012. V súvislosti s určením výšky náhrady nemajetkovej ujmy zo strany súdu prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 217 C.s.p. V čase rozhodovania prvoinštančného súdu bol platný a účinný zákon č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., pričom pre aplikáciu uvedenej právnej úpravy je dôležitá skutočnosť, že zákon č. 412/2012 Z.z. neobsahuje prechodné ustanovenia. K ustanoveniu § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. konštatoval, že upravuje prechodné ustanovenia k úpravám, ktoré boli zapracované do zákona č. 514/2003 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2009, neupravuje teda prechodné ustanovenia k úpravám, ktoré priniesla novela, zákon č. 412/2012 s účinnosťou od 1.1.2013. Vzhľadom na uvedené má za to, že na prípad žalobcu bolo potrebné aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z. účinného od 1.1.2013, nie v znení účinnom do 31.12.2012. K nároku žalobcu na náhradu ušlého zisku vo výške 2.861,40 € žalovaný uviedol, že tento nárok žalobca odôvodnil tým, že dňa 26.7.2012 uzatvoril so Slovenským národným múzeom, Múzeom Červený kameň zmluvu o dielo č. SNM-MČK-INÉ-2012 na dodanie tovaru s montážou - obnova kamerového systému a v dôsledku svojho väzobného stíhania nemohol predmet zmluvy zrealizovať. Predmetná zmluva o dielo však nebola so žiadnou zo zmluvných strán podpísaná. Zo strany žalobcu bola predložená ponuka zo dňa 26.7.2012, ktorá bola Slovenským národným múzeom, Múzeom Červený kameň dňa 10.9.2012 akceptovaná. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu ušlého zisku vo výške 672,10 € z uvedenej sumy, nakoľko mal za preukázané, že jeho ušlý zisk v príčinnej súvislosti s nezákonnou väzbou predstavuje sumu vo výške 672,10 €, keďže zo žalobcom pôvodne uplatňovanej sumy je potrebné odpočítať náklady na obstaranie kamier, náklady na cestu mimo Bratislavu, ktoré žalobca nevykonal, pretože dielo nerealizoval, takže žalobca preukázal len nárok na náhradu ušlého zisku vo výške 672,10 €, keďže v tejto sume neprišlo k rozmnoženiu jeho majetkových hodnôt s ohľadom na pravidelný beh vecí v dôsledku väzobného stíhania. On nerozporuje predloženie ponuky č. XXNAXXXXX zo dňa 26.7.2012 zo strany žalobcu na dodávku kamerového systému Slovenskému národnému múzeu, Múzeu Červený kameň, ani akceptáciu ponuky zo strany Slovenského národného múzea, Múzea Červený kameň zo dňa 10.9.2012, ale predloženie ponuky a jej akceptáciu je potrebné chápať výlučne ako predzmluvné rokovania, pričom vzájomné práva a povinnosti mali byť založené až na základe uzavretia platnej a účinnej zmluvy o dielo, z čoho vyplýva, že až platná a účinná zmluva o dielo by založila povinnosť žalobcu dodať kamerový systém a dielo vykonať. Je nepochybné, že Slovenské národné múzeum je povinnou osobou podľa § 2 zákona 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, z čoho je zrejmé, že uzavretú zmluvu o dielo medzi žalobcom a Slovenským národným múzeom, Múzeom Červený kameň by bolo nutné zverejniť v Centrálnom registri zmlúv, takáto zmluva by sa stala účinnou najskôr deň nasledujúci po

dni jej zverejnenia. Až v prípade, ak by k uzavretiu a zverejneniu zmluvy o dielo v Centrálnom registri zmlúv prišlo a v dôsledku väzobného stíhania žalobcu by tento nemohol realizovať predmet zmluvy, tak by sa žalobca, za splnenia ďalších podmienok, mohol úspešne domáhať náhrady ušlého zisku z nezrealizovanej zmluvy o dielo. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu ušlého zisku vo výške 672,10 €, keď za dostatočné pre priznanie takéhoto nároku považoval ponuku a jej akceptáciu, hoci malo ísť o vykonanie diela pre povinnú osobu v zmysle § 2 zákona č. 211/2000 Z.z., čo predpokladá uzavretie zmluvy o dielo a jej zverejnenie v Centrálnom registri zmlúv. Takéto rozhodnutie potom zakladá nesprávne právne posúdenie. Záverom uviedol, že v prípade, ak ho odvolací súd zaviazal na náhradu akejkoľvek sumy, v súlade s § 232 C.s.p. navrhol odvolaciemu súdu, aby zmenil napadnutý rozsudok a určil mu na plnenie 30. dňovú paričnú lehotu z dôvodu administratívno - časovej náročnosti úhrady danou oneskorením pri zisťovaní a vyznačovaní právoplatnosti súdnych rozhodnutí, potrebou schvaľovacieho procesu úhrady za účelom vykonania základnej finančnej kontroly a časovým obdobím potrebným na samotnú realizáciu úhrady. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmeniť a žalobu aj v tejto časti zamietnuť.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný k nezákonnej väzbe argumentuje, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, keď vyhodnotil jeho konanie ako konanie, ktoré nezakladá zavinenie väzby, takže sa silou mocou snaží udržať svoj právny názor, ktorý sa prieči konštantnej judikatúre, teleologickému výkladu ustanovení zákona a elementárnej logiky. Snaha o odôvodnenie pochybenia prvoinštančného súdu žalovaného spočíva vo výslovnom opakovaní jeho názorov, s ktorými sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nestotožnil a nemohol stotožniť. On odkazuje na svoje vyjadrenie zo dňa 22.6.2017, ktoré možno takmer v celosti prijať aj do tohto vyjadrenia k odvolaniu, a to k nezákonnej väzbe. Dodal, že samotné (akékoľvek) jeho priznanie nezakladá jeho vinu, preto považuje tento smer argumentácie žalovaného za neopodstatnený, hrubo presahujúci princíp prezumpcie neviny. Ani uznanie vinného za priestupok nemá za následok „zavinenie si väzby.“ Celá argumentácia žalovaného spočíva na vyhodnocovaní dôvodnosti väzobného stíhania v čase spáchania priestupku (nie trestného činu). K zavineniu si väzobného stíhania by došlo vtedy, ak by svojim iným konaním dal orgánom činným v trestnom konaní dôvod na väzobné stíhanie. Samotný dôvod, na základe ktorého bolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia a väzobného stíhania, ako nezákonných rozhodnutí, nie je tým konaním, ktorým si väzbu zaviniť, ide o konanie, pre ktoré bolo vedené trestné stíhanie a vydané rozhodnutie, ktoré sa neskôr preukázalo ako nedôvodné, ex tunc nezákonné. Ak by už samotná okolnosť, ktorá viedla k vydaniu rozhodnutia v trestnom konaní mala sama o sebe byť dôvodom zavinenia väzby podľa ustanovenia § 8 ods. 6 zákona, tak by nikto väzobné stíhaný, proti komu by trestné stíhanie bolo zastavené, bol oslobodený spod obžaloby, alebo by jeho vec bola postúpená inému orgánu nemal právo na náhradu škody, pretože by si v zmysle tejto logiky „zaviniť sám trestné stíhanie.“ Na podporu tejto právnej argumentácie sa odvolal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 12.6.2003, sp.zn. 25 Cdo 1567/2002. Súd prvej inštancie sa plne stotožnil s jeho argumentáciou a svoje odôvodnenie oprel o názor Najvyššieho súdu ČSSR zo dňa 30.11.1977, sp.zn. PlsF 3 77, ktorého právna veta je v zásade totožná s dátumovo novším, vyššie citovaným rozhodnutím. Žalovaný žiadnym spôsobom neuviedol, akým spôsobom mal prvoinštančný súd nesprávne právne vec posúdiť. Je zrejme, že len vyjadruje svoj nesúhlas s právnym názorom vyjadreným v napadnutom rozhodnutí a odmieta, resp. ignoruje konštantnú judikatúru súdov. Ďalej uviedol, že žalovaný v odvolaní namieta, že neboli zohľadnené ustanovenia o dobrých mravoch, preto aj z tohto pohľadu nemá byť adekvátne priznanie nemajetkovej ujmy peniazoch, nakoľko ide o také uplatňovanie práva, ktoré môže byť posudzované ako rozporné s dobrými mravmi. Z pohľadu skúmania podmienok existencie nároku na nemajetkovú ujmu je úplne irelevantné či v konečnom dôsledku bol uznaný vinným z priestupku, či bol/nebol pod vplyvom alkoholu a podobne. Jediné na čom záleží je, či je naplnená podmienka nezákonnosti rozhodnutia a následku v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. V konaní nebolo sporné, že bol rozhodnutím o vznesení obvinenia a rozhodnutím o vzatí do väzby väzobné stíhaný, hoci ako sa neskôr preukázalo, bol väzobné stíhaný za skutok, ktoré nie je trestným činom a toto stačí. Bol nezákonne 156 dní vo väzbe a akékoľvek ďalšie okolnosti ako alkohol, jeho správanie sa, či priznanie sa, sú len vedľajšieho charakteru a môžu mať nanajvýš význam pri určení výšky priznania nemajetkovej ujmy podľa zásad ustanovených v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., nie však význam pre spochybnenie samotnej existencie nároku. Z uvedeného dôvodu v žiadnom prípade nemôže byť spochybnený samotný nárok na náhradu škody. Stotožnil sa v celom rozsahu s právnym názorom súdu prvej inštancie o aplikability ustanovení Občianskeho zákonníka, konkrétne ustanovenia § 3 ods. 1, keď súd prvej inštancie vecne i právne správne odôvodnil dôvod ich neuplatnenia. Zákon č. 514/2003 Z.z. je lex specialis a má vlastné pravidlá posudzovania nemajetkovej

ujmy. Pochopiteľne rozumie tomu, že žalovaný sa snaží dosiahnuť vyvinenie sa zo zodpovednosti za vzniknutú škodu, avšak táto procesná obrana podľa jeho názoru už prekračuje hranice elementárneho princípu spravodlivosti. Ak je žalovaný (Slovenská republika) skutočne presvedčený o tom, že ani len nevznikol nárok (v akejkoľvek výške) na náhradu škody za pozbavenie osobnej slobody v rozsahu 156 dní, potom sa pýta, aký princíp vlády vlastne deklaruje Slovenská republika; princíp právneho štátu, alebo neprávneho štátu. Ak má byť Slovenská republika demokratický a právny štát, nemôže dôjsť k pochybovaniu o existencii nároku na náhradu škody v nemajetkovej ujme v prípade pozbavenia osobnej slobody občana tohto štátu. K výške nemajetkovej ujmy konštatoval, že žalovaný namieta neunesenie dôkazného bremena preukazujúceho vznik nemajetkovej ujmy a jej výšku a argumentuje, že pri priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy nezakladá prezumpcie vzniku nemajetkovej ujmy, t.j., že automaticky v prípade zastavenia trestného stíhania, oslobodenia spod obžaloby alebo postúpenia vecí inému orgánu, vznikne nárok osoby na náhradu nemajetkovej ujmy, ako aj tým, že súd prvej inštancie vychádzal pri určení výšky nemajetkovej ujmy len a výlučne z jeho výsluchu a tak nepreukázal konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy. Dôrazne a rázne odmieta túto argumentáciu žalovaného a považuje ju za nehanbenú. Pokiaľ žalovaný rezignuje na základné ľudské práva a slobody jednotlivca, tak mu pripomína čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; osobná sloboda sa zaručuje, nikto nemôže byť v rozpore so zákonom pozbavený osobnej slobody. Bol pozbavený osobnej slobody v rozpore so zákonom. Podľa jeho názoru je všeobecnou známou skutočnosťou, že pozbavenie osobnej slobody nezákonným väzobným stíhaním má mimoriadne negatívny dopad na postihnutú osobu, ako aj na jeho súkromný a rodinný život. Vzhľadom na to, že ide o najzávažnejší zásah do osobnej slobody človeka, nemôže byť nikým spochybnené, že takýto zásah má vždy vážne následky vo všetkých oblastiach pôsobenia človeka, ktoré sa nedajú nijako inak kompenzovať, len zmierniť následky. Z uvedeného dôvodu súdu musí byť známe, že väzobné stíhanie má vážny následok vo všetkých sférach človeka, a to bez potreby konkrétneho dokazovania, jednoznačných skutočností, akými je pobyt v ústave na výkon väzby. Výška priznanej náhrady škody priznanej v sume 4.087,20 € je len symbolickou čiastkou, pričom nezohľadňuje reálne spôsobenú škodu, je len akýmsi zadosťučinením. Rozhodol sa neodvolať proti tomuto výroku, pretože aj keď s výškou nesúhlasí, na rozdiel od žalovaného rešpektuje konštantnú judikatúru a právne predpisy, ktoré priznávajú náhradu za deň nezákonnej väzby v takých intenciách, v akých prvoinštančný súd rozhodol. S poukazom na skutkový stav je táto výška absolútne zákonná a odôvodnená. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie použil na určenie výšky náhrady škody ustanovenie, ktoré v čase vyhlásenia už nebolo účinné, pretože aplikoval zákon č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012 uviedol, že súčasná právna úprava zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení v čase vyhlasovania rozsudku, neobsahuje ustanovenie o určení výšky nemajetkovej ujmy. Prvoinštančný súd si aplikáciou tohto neúčinného ustanovenia len pomohol, čo aj adekvátne odôvodnil. Nevidí preto pochybenie súdu prvej inštancie v takto zvolenému odôvodneniu priznania výšky, pričom judikatúra, na ktorú poukazoval vo svojom vyjadrení zo dňa 22.6.2017, počíta s obdobnou výškou náhrady nemajetkovej ujmy. Záverom dodal, že neobstojí ani argumentácia žalovaného, že jeho ponuka na dodávku kamerového systému a jej akceptácia zo strany Múzea Červený kameň, bola len predzmluvným rokovaním a vzájomné práva a povinnosti mali byť založené až na základe uzavretia platnej a účinnej zmluvy, ktorá mala byť povinne zverejnená v Centrálnom registri zmlúv, keď nepovažoval existenciu vzniku ušlého zisku pred zverejnením zmluvy v Centrálnom registri zmlúv. Pokiaľ definícia ušlého zisku znamená nerozmnoženie určitej majetkovej hodnoty s ohľadom na pravidelný beh vecí v dôsledku určitej skutočnosti, tak je jednoznačné, že nie je potrebné, aby štádiom procesu uzavretia zmluvy bol riadne ukončený. Nemohlo dôjsť k podpisu zmluvy a tým pádom ani k jej uverejneniu, pretože došlo k jeho väzbe. V prípade normálneho chodu vecí žalovaný nepreukázal takú okolnosť, ktorá by spôsobila prekážku na strane platného uzavretia zmluvy, a preto je nevyhnutné predpokladať, že došlo k ušlému zisku. Výška ušlého zisku je riadne a presvedčivo odôvodnená, v konečnom dôsledku táto ani nebola sporná. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

6. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. novembra 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobcu, upovedomení zákonným spôsobom

(§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu majetkovej škody vo výške 672,10 € a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.087,20 € (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takúto ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

10. V danej veci sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím, a to rozhodnutím o väzbe podľa § 8 ods. 5 písm. c/ zákona č. 514/2003 Z.z., v ktorej sa nachádzal v období od 4.10.2012 do 8.3.2013 na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 7.10.2012, sp.zn. OTp 206/202, podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV, odbor kriminálnej polície, č. ČVS: ORP-XXX/X-OVK-BX-XXXX, zo dňa 5.10.2012, bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie a aj vznesené obvinenie za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona, uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava IV zo dňa 27.5.2013, sp.zn. 1 Pv 784/12/1104, bola vec trestného stíhania žalobcu ako obvineného postúpená Obvodnému úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy.

11. Súd prvej inštancie vykonal vo veci potrebné dokazovanie za účelom zistenia, či boli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy žalobcovi, pričom zo zisteného skutkového stavu vyvodil správne závery. Žalovaný neuvádzal vo svojom odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli zvrátiť výsledky doteraz vykonaného dokazovania a právneho posúdenia a preto je záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu ušlého zisku v sume 672,10 € a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 4.087,20 €, vecne správny.

12. Odvolací súd nemá dôvod odchyliť sa od súdom prvej inštancie vysloveného názoru v odôvodnení napadnutého rozsudku, že neexistuje dôvod na liberáciu štátu zo zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, keď náležite vysvetlil, že žalobca si nezavinil väzbu sám (bod 11. odôvodnenia napadnutého rozsudku), s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožňuje. K odvolacej námietke žalovaného, že prvoinštančný súd nesprávne vyhodnotil, že neprišlo k zavineniu si väzby samotným žalobcom odvolací súd uvádza, že zavinenie obvineného znamená, že zavinené konanie, či už vo forme úmyslu alebo nedbalosti, bolo dôvodom k podaniu a vyhoveniu návrhu na jeho vzatie do väzby. Nejde o to, či jednanie obvineného vyvolalo podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, ale či naplnilo skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, teda či jeho chovanie bolo dôvodom k obave, že utečie, bude mariť vyšetrovanie alebo bude pokračovať v trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný. Väzba je prostriedkom k zaisteniu obvineného (t.j. osoby, ktorej bolo vznesené obvinenie) pre účely trestného konania zo zákonom stanovených dôvodov. Väzba z dôvodu § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku má preventívny charakter a má zabrániť tomu, aby obvinený pokračoval v skutku, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie z trestného činu. Žalobca bol stíhaný za určitý skutok, ktorý bol kvalifikovaný ako trestný čin, pre ktorý bol vzatý do väzby, avšak neskôr sa preukázalo, že v jeho prípade nešlo o trestný čin (konanie žalobcu bolo kvalifikované ako priestupok), keďže skutková podstata trestného činu, pre ktorý bol stíhaný sa nenaplnila. Rozhodujúcim kritériom pre nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je výsledok trestného konania, V danom prípade bol výsledok trestného konania taký, že žalobca svojim chovaním nenaplnil skutkovú podstatu trestného činu, pre

ktorý bol stíhaný, preto mu vznikol nárok na náhradu škody, tak ako správne konštatoval prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

13. Bolo potrebné sa stotožniť aj s argumentáciou prvoinštančného súdu uvedenou v odôvodnení napadnutého rozhodnutia o tom, že uplatnený nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím nie je možné považovať v rozpore s dobrými mravmi (bod 12.), s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje. V danej veci bolo preukázané, že žalobca bol vo väzbe nezákonne, z dôvodu ktorého si uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej podmienky priznania sú vymenované v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Aj keď uvedený zákon odkazuje na subsidiárnu aplikáciu Občianskeho zákonníka (v ustanovení § 25), v danom prípade je zákon č. 514/2003 Z.z. *lex specialis* vo vzťahu k Občianskeho zákonníku (*lex generalis*), z dôvodu ktorého nie je možné zamietnuť nárok na náhradu nemajetkovej ujmy s odkazom na ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka, ako správne konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, keďže požiadavky pre priznanie takéhoto nároku sú presne špecifikované v zákone č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd dodáva, že ak by zákonodarca chcel, aby sa pri tomto nároku subsidiárne použili ustanovenia Občianskeho zákonníka o náhrade nemajetkovej ujmy a dobrých mravoch, mohol v zákone č. 514/2003 Z.z. uviesť, že pri nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka o tomto nároku (§ 13) a dobrých mravoch (§ 3). Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd neprihliadol na tvrdenia žalovaného uvedené v jeho odvolaní, že uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nie je možné žalobcovi priznať pre rozpor s dobrými mravmi a že prvoinštančný súd nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie pri určovaní priznania náhrady nemajetkovej ujmy a nemožnosti aplikácie § 3 Občianskeho zákonníka pri tomto nároku, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces.

14. K odvolacej námietke žalovaného, že žalobca nepreukázal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže nepredložil ohľadom vzniku nemajetkovej ujmy žiaden dôkaz, odvolací súd dôvodí, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia náležitým spôsobom vysvetlil z akých dôkazov pri priznaní uvedeného nároku žalobcovi vychádzal, a to výpovede žalobcu, keď aj v tejto časti rozsudok riadne zdôvodnil, s ktorým odôvodnením odvolací súd súhlasí. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.8.2019, sp.zn. 4 Cdo 125/2019, v ktorom sa konštatuje: „podľa čl. 46 ods. 3 ústavy má každý právo na náhradu škody spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom. Pri posudzovaní nárokov uplatňovaných podľa zákona č. 514/2003 Z.z. ani všeobecné súdy nikdy nesmú zabúdať na ich ústavný pôvod a zakotvenie. Je preto nevyhnutné v každom prípade dbať o to, aby rozhodovaním súdov fakticky nedošlo k vyprázdneniu dotknutého ústavného práva pri použití jeho zákonného vymedzenia (čl. 13 ods. 4 ústavy). Inak povedané, použitím zákona č. 514/2003 Z.z. v prípadoch zodpovednosti štátu za škodu, nesmie dôjsť, priamo ani nepriamo, k obmedzeniu rozsahu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy. Podľa citovaného zákona je teda nutné kompenzovať všetku (celú) ujmu, ktorú by bolo možné namietať pod čl. 46 ods. 3 ústavy. V právnom štáte, ktorým Slovenská republika podľa čl. 1 ods. 1 ústavy je, nemožno akceptovať taký postup súdu, ktorý odmietne náhradu škody priznať z dôvodu neunesenia dôkazného bremena ohľadne jej výšky poškodeným, lebo potom vlastný stav dôkaznej núdze má rovnaké príčiny ako samotné nezákonné rozhodnutie. Nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ide o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky, pravda za predpokladu, že sa sudca bude vedieť aspoň elementárne vcítiť do pozície trestne stíhaného človeka; a to sa sudcom odvolacieho súdu v tomto konaní, žiaľ, nepodarilo, lebo aj oni postavili žalobcu do úlohy púheho objektu, kedy sa stáva iba prostriedkom v rukách štátnej moci (orgánov činných v trestnom konaní), ktorý je potom zameniteľný aj so skutočným zločincem, a tak sa musí podrobovať excesívnym úkonom orgánov činných v trestnom konaní, hoci vo výsledku bol nevinný, čiže aj uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť vôbec vydané. Takéto bezprávie voči ľudskej dôstojnosti musí byť v právnom štáte odškodniteľné. Škodu teda treba chápať ako ujmu na chránenom statku, ako je majetok, osoba, alebo iný chránený záujem, pričom najvyššiu mieru ochrany požívajú ľudský život, integrita človeka, ľudská dôstojnosť a sloboda. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia. Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby

sudcom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprimerane nízkych, resp. žiadnych náhrad; také rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť, alebo absencie postupu podľa pravidla, podľa ktorého „nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe“. Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôže súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec priznaná, alebo že medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. V takejto situácii má určiť výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia a jednotlivých okolností prípadu.“ Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z výpovede žalobcu, ktorý uvádzal ako nepriaznivo na neho vplývala väzba počas jej vykonávania i po jej skončení, že mala negatívny dopad na jeho rodinný a osobný život, takže ohľadom tohto nároku uniesol žalobca dôkazné bremeno.

15. Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovaného uvedenou v jeho odvolaní, že pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie neaplikoval účinnú právnu úpravu, keď bolo potrebné aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z. účinného od 1.1.2013 a nie zákon č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012. Prvoinštančný súd správne aplikoval pri výpočte výšky náhrady nemajetkovej ujmy zákon č. 514/2003 Z.z. účinný do 31.12.2012 aj za väzbu, ktorú žalobca vykonával v roku 2013, nakoľko žalobca bol vzatý do väzby dňa 4.10.2012, kedy bolo platné a účinné ustanovenie § 17 ods. 4 citovaného zákona, v ktorom bolo presne určené z čoho treba vychádzať pri určení výšky nemajetkovej ujmy. Väzba žalobcu pokračovala aj v roku 2013 (prepustený bol dňa 8.3.2013), pričom od 1.1.2013 nadobudla účinnosť novela zákona č. 514/2003 Z.z., v ktorej už ale nebol uvedený spôsob pre výpočet výšky nemajetkovej ujmy a tak si súd prvej inštancie pri výpočte výšky nemajetkovej ujmy za rok 2013 iba pomol ustanovením § 17 ods. 4 účinného do 31.12.2012, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že neexistuje žiaden rozumný dôvod, pre ktorý pri nezmenených podmienkach väzby žalobcu, mu nemal priznať náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu v roku 2013 v rovnakej výške ako mu bola priznaná za rok 2012, s ktorým odôvodnením odvolací súd súhlasí.

16. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnom priznaní nároku na ušlý zisk žalobcovi v sume 672,10 €, odvolací súd uvádza, že prvoinštančný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal s uvedeným nárokom žalobcu, pričom svoje rozhodnutie v tejto časti aj riadne odôvodnil (bod 18.), s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že zmluva o dielo č. SNM-MČK-INÉ-2012, na obnovu kamerového systému - dodávka a inštalácia 10 ks kamier a napájacích zdrojov s montážou, nebola medzi žalobcom ako zhotoviteľom a Slovenským národným múzeom ako objednávateľom uzavretá (č.l. 77 spisu), ale podľa listu Slovenského národného múzea, Múzeum Červený kameň zo dňa 10.9.2012, adresovaného žalobcovi vyplýva, že Slovenské národné múzeum cenovú ponuku žalobcu na obnovu kamerového systému, a to dodávku a inštaláciu 10 ks kamier a napájacích zdrojov s montážou, prijal. Skutočnosť, že neprišlo k uzavretiu uvedenej zmluvy o dielo neznamená, že žalobcovi nevznikol nárok na náhradu ušlého zisku, nakoľko múzeum ponuku žalobcu na realizáciu diela prijalo, a ak by neprišlo k väzobnému stíhaniu žalobcu, tento by dielo v zmysle ponuky, prípadne zmluvy vykonal. Pri ušlom zisku je podstatné o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel, t.j. čo žalobcovi skutočne ušlo z nezrealizovaného diela. Odvolací súd poukazuje na to, že škoda sa chápe ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi. Škoda je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii. Náhrada škody, ak má plniť reparačnú (reštitučnú) funkciu, má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, nie však viac. Rozlišujú sa dva druhy škody a to skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne

dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodná udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel. V posudzovanej veci potom prvoinštančný súd správne priznal žalobcovi náhradu ušlého zisku v sume 672,10 € (žalobca odvolanie voči napadnutému rozsudku nepodal, nenamietal výšku priznaného ušlého zisku, ktorý si uplatnil vo výške 2.861,40 €), ktorú by mohol reálne dosiahnuť za montáž a demontáž kamier, ak by nebol väzobne stíhaný a zvyšok tohto nároku spočívajúci v nákladoch na vyhotovenie diela mu nepriznal.

17. Žalovaný vo svojom odvolaní navrhol odvolaciu súdu v prípade ak bude zaviazaný na náhradu akejkoľvek sumy, aby ju mohol zaplatiť v 30. dňovej lehote z dôvodu administratívno - časovej náročnosti úhrady danou oneskorením pri zisťovaní a vyznačovaní právoplatnosti súdnych rozhodnutí, ako aj potrebou schvaľovacieho procesu úhrady za účelom vykonania základnej finančnej kontroly a časovým obdobím potrebným na samotnú realizáciu úhrady. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I., ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu majetkovej škody vo výške 672,10 € a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.087,20 € potvrdil, vyhovel uvedenej žiadosti žalovaného a v zmysle § 232 ods. 3 C.s.p. mu uložil splniť povinnosť v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku, k čomu žalobca nemal žiadne námietky, resp. vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného sa žiadnym spôsobom k tejto žiadosti nevyjadril.

18. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

19. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

20. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi.

S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

22. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).